

Oroszvári HARANGSZÓ

XXIII. évfolyam 2. szám · 2016. pünkösd

A jánoszi pünkösd

Pünkösd az egyház születésnapja, amikor a tanítványokra kitöltetett a Szentlélek. Az egyházon belül ismerjük ennek az ünnepnek a jelentőségét, de a világban sokszor azt sem tudják, hogy miről van szó. A karácsonyról és a húsvétról még van valamennyi fogalmuk, azonban erről az ünnepéről semmi. Az átlagos bibliaolvasók között is kevesen vannak, akik tudják, hogy mit rejt a fenti cím.

A Szentlélek kiadásáról Lukács az Apostolok cselekedeteinek könyvében számol be, a második fejezetben. Azt tudjuk, hogy a nap végére mintegy 3000 fő lett hívővé. Ezen esemény előtt azonban egyszer már megkapták a tanítványok a Lelket. Erről János evangéliumának 20. fejezetében olvashatunk: „Jézus erre ismét ezt mondta nekik: »Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.« Ezt mondván, rájuk lehel, és így folytatta: »Vegyetek Szentlelket! Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.«” [Jn 20,21–23]

A feltámadott Jézus mennybemenetele előtt megjelent a tanítványoknak, és ő adta a Szentlelket. Miért fontos ez a beszámoló számunkra? Miért nem elég a Lukács-féle feljegyzés? A Szentlélek miért tartotta fontosnak – hiszen ő áll a Biblia szerzői mögött –, hogy kétszer, kétféleképpen szerepeljen a beszámoló? A fő különbség a két esemény között az, hogy másodjára az egész jeruzsálemi gyülekezet kapta a Lelket, míg először

csak a szűk tanítványi közösség. Az Apostolok cselekedetei szerint Jézus megígérte, hogy a mennybemenetelt követően megkapják a Szentlelket. A jánoszi beszámoló szerint Jézus maga adta a Lelket a tanítványoknak, és felhatalmazta őket arra, hogy

Miniatűr az Ingeborg
zsoltároskönyvből (1210)

alkalmazzák a kulcsok hatalmát, a bűnbocsánat hirdetését. Ezen a felhatalmazáson azután vita folyt, hogy végső soron csak egy szűk körnek, az elitnek szól-e.

Mára széles körben elismerik, hogy az egész egyház, mint közösség hirdeti a bűnbocsánatot, és nem csak egy privilegizált

csoport. Ezek után mégis felmerülhet a kérdés, hogy akkor miért fontos a jánoszi feljegyzés, és én miért foglalkozom ezzel 2016 pünkösdjén?

A jánoszi beszámolóban nincs időbeli eltérés Jézus személye és a Szentlélek vétele között. A Lukács-féle beszámolóban eltelik pár nap, és először nincs jelen Jézus neve, csak a Péter által elmondott pünkösdői beszédben jelenik meg. A felületes bibliahasználók az Apostolok cselekedetei 2. részének első verseit – kiragadva környezetükből – könnyen félremagyarázhatják. Megpróbálják függetleníteni az Atyától és a Fiútól a Szentlelket, de ezt nem lehet megtenni. A Szentháromság személyei összetartoznak. Hol munkálkodik a Szentlélek valóságosan, és hol mondják egyes lelki jelenségekre, hogy ott a Lélek, de valójában más játszódik le? János evangéliuma több helyen beszél arról, hogy eljön a Pártfogó, a Szentlélek, aki Jézust fogja dicsőíteni. Tehát ahol nem Jézus van a középpontban, hanem valamilyen más lélek, ott nem Isten lelke munkálkodik. Nekünk nem az emberek élményigényének kell megfelelnünk, hanem a Bibliához hűen Jézusról kell bizonyosságot tennünk, aki egyedüli megváltónk. Csak az ő nevében van a bűnök bocsánata.

A valódi Lélek nem önmagáról, nem önmagunkról szól, hanem egyedül Krisztust dicsőíti. Elfordít a rossztól, a gonosztól, és valósággal szabaddá tesz Isten szolgálatára.

LACZKI JÁNOS

Mindenkinek áldott pünkösdöt kíván az Oroszvári Evangélikus Egyházközség!

Felejteni és elfelejtve lenni

„... ami mögöttem van, azt felejtve,
ami pedig előttem van, annak nekifeszülve
futok egyenest a cél felé...” [Fil 3,14]

Ez a személyes vallomás Pál apostol leg-személyesebb leveléből való, és a val-lomás alapján az a kérdés merül fel ben-nünk: Mire kell emlékeznünk és mit kell el-felejtenünk?

Ez az egyszerű szó – „elfelejteni” – az élet és a halál, az idő és az örökkévalóság leg-mélyeségebb talánya elé állít bennünket. A Bibliában mindig újra találkozunk ezzel a szóval. Mert a felejtés és az emlékezés azok közé a legtitokzatosabb tulajdonságok közé tartozik, amelyekben az ember istenképű-sége megmutatkozik. Ezért szükséges el-gondolkodnunk a felejtés és az emlékezés misztériuma felett.

Az élet nem tud fennmaradni és folyta-tódnai anélkül, hogy át ne adnánk a múlt-nak azt, ami elmúlt, valamint anélkül, hogy megszabadítanánk a jelent a múlt terheitől. Ha ez nem volna lehetséges, akkor agyon-nyomná a jövőt a múltnak a terhe. Ha nem volna lehetséges, hogy a múltban hátunk mögött hagyjuk azt, ami elmúlt, akkor le-hetetlen lenne élni. Az életben megvan az erő ahhoz, hogy átengedje a múltnak azt, ami elmúlt. A múlt azonban mégsem nyel el mindent, ami elmúlt. Van olyan elmúlt dolog, ami megmarad és ott marad tovább-ra is a jelenben, és alapját képezi a jövőnek. Minden növekedés viseli a legyőzött múlt-nak a nyomait. Jeleit annak, hogy megbir-kózott a múlttal. Olykor csupán hegek for-májában.

Csak az ember tökéletesen tudatos lény, és csak ő van tudatában az élet univerzális, egyetemes jellegének. Az ember megőrzi és megmenti a múltat azért, hogy emlékezik. Azzal viszont elhatárolja magát a múlttól, hogy képes felejteni és a múltat a feledés homályába taszítani. Így fejlődik minden gyermek, így képes csak növekedni mind testileg, mind lelkileg. Emlékezik is és felejt is. Az egészségnek a jele, ha egyensúly van a kettő között. Aki túlságosan sokat megőrzi és nem tud elég sokat elfelejteni, az eltorla-szolja saját útját.

Sok vallás – s ez alól a keresztyén egyház sem kivétel – a múltnak túlságosan sok bal-

lasztját vonszolja magával, és ezekből túlsá-gosan keveset tud maga mögött hagyni. Is-ten azonban nemcsak kezdet, hanem vég is. Őtöle mint kezdettől jövünk, és őfeléje mint vég felé tartunk. Ő teremti az újat is, ahogyan ő teremtette azt is, ami mostanra régivé es elavulttá vált. Isten ajándékozza meg teremtményeit a jelennel, amely szün-telenül a jövő felé sűrget, bár ugyanaz a je-len a múlton alapul. Ezért kapta az élet, és kapták az élőlények a felejtés adományát. Természetesen sosem szabad elfeledkeznie az egyháznak saját fundamentumáról. Ar-ról, hogy mi az, amin alapul.

Az élet azonban – az emberé is – nem-csak maga mögött hagy sok mindent, ha-nem meg is őrzi. Nemcsak felejt, hanem emlékezik is. Éppen olyan káros és veszélyes az emlékezni nem tudás, mint amilyen ká-ros és veszélyes a felejteni nem tudás. Az öreg fákon nagyon is jól megfigyelhető, hogy elevenen megmarad bennük az az ere-deti erő, mely magként végérvényesen meg-határozta alakjukat. Az állat elpusztulna, ha elfelejtené azt az életre szóló útravalót, amit születésétől fogva magában hord. Ugyanez érvényes az emberre is. A múltra való emlé-kezés által az ember saját identitását, lényé-nek legbelsejét őrzi meg.

Szükség van a felejtésre ahhoz, hogy az élet szüntelenül megújulhasson. De tulaj-donképpen mit felejtünk el és hogyan? Mit felejtett el Pál, amikor nekifeszült annak, ami előtte volt? Kétségtelenül farizeusi és keresztyénüldözői múltját akarta elfelej-te-ni. Azonban leveleinek minden szava azt bizonyítja, hogy sohasem felejtette el.

Különböző fajtái vannak a felejtésnek. Van természetes felejtés. Ha emlékeztetnek bennünket rá, akkor vissza tudjuk idézni emlékezetünkbe, egyébként azonban foko-zatosan a feledés homályába vesznek, és csak arra fogunk emlékezni belőle, aminek je-lentősége van számunkra. Életünk legtöbb napját így nyeli el a feledés.

Van azonban más fajtája is a felejtésnek, és ez is ismerős mindnyájunk számára. Ha az emlékezés fájdalmat okoz és nehezünk-re esik, akkor hajlamosak vagyunk arra, hogy a zavaró és nyugtalanító dolgot elfelejtsük. Így felejtünk el jótetteket, azért mert nehéz elviselnünk a halálra való kötelezettség ter-sét. Elfelejtjük a korábban kapott szerete-

tet, mert nem tudtunk megfelelni annak az elvárásnak, amit az ránk rótt. Elfelejtjük a régi gyűlöletet is, mert megzavarná lelki egészségünket, ha táplálnánk és ápolnánk. Elfelejtjük a régi szenvedést, mert még mindig fáj. Elfelejtjük a korábban elköve-tett bűnt, mert tövisét még érezzük. Amit pedig elfelejtünk, azt tulajdonképpen elte-metjük magunkban. Azonban nem tudunk valóban megbirkózni a problémával, mert bár eltemetjük magunkban az emlékeket, de azok mégis befolyásolják növekedésünk minden pillanatát és mozzanatát. Olykor ki is törnek börtönükből az emlékek.

Azonban az felejtés, amiről Pál beszél, nem egy régi bűntől való megszabadulás, hanem attól, hogy a bűn tönkregtegye az em-bert, s attól a rombolástól, amit a bűn okoz. Az ilyenfajta felejtésnek a régi és becsületes neve a megbánás. Eredetileg a megbánás megtérést jelentett, a hamis út elhagyását és a helyes útra való rálépést. Megbánni azt je-lenti, hogy elvetjük, eldobjuk a bűntudatot, s a bűn okozta kínt; azonban nem úgy, hogy a rá való emlékezést elnyomjuk, hanem úgy, hogy beismerjük vétünkét, és megkapjuk, elfogadjuk rá a bocsánatot. Ha tudunk megbánni, akkor felejteni is tudunk. Ilyen módon felejtette el Pál is azt, amire ugyan-akkor mindig emlékezett.

Minden emberi kapcsolatnak szüksége van az ilyenfajta felejtésre. Arra a szüntelen való készségre gondolok, amellyel elfogad-juk azokat és érintkezünk azokkal, akik megbántottak, megsértettek bennünket. Az ilyen megbocsátás a felejtés legmaga-sabb foka, és semmiféleképpen sem szabad összetévesztenünk holmi feledékenységgel. Ezáltal a megbocsátás és felejtés által szűnik meg fájni és gyógyul be az a seb, amelyet a másik ember sértése és bántása okozott.

A megbocsátás emlékezés ellenére való felejtés. Amikor megbocsátunk, akkor fe-lejtünk, annak ellenére, hogy emlékezünk. Csak úgy tudunk élni, hogy vétkeink bo-csánatot nyernek, és örökre feledésbe men-nek. Csak úgy tudunk szeretni, ha tudunk megbocsátani, és ha bocsánatot nyerünk. A megbocsátás után vagyunk képesek mi is Pállal együtt nekifeszülve futni a cél felé.

Paul Tillich prédikációját rövidítve közli:
IHÁSZ BEATRIX

Magyar költők pünkösdi versei

Reviczky Gyula: Pünkösöd

Piros pünkösöd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsá-illat,
Fényzőn hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tünt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdetvé a győzedelmes eszmét.

Piros pünkösöd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkodó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!

Piros pünkösöd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretnek sugara, Szentlélek!

Reményik Sándor: Pünkösdi szomorúság

A Lélek ünnepén
A Lelket lesem én.
A Lelket, amely több, mint költemény.
A Lelket, amely sosem volt enyém.
A Lelket, amely sosem lesz enyém.
A Lélek ünnepén
Szomorún zendül egyetlen igém:
„Hogy születethetik újjá, aki vén?”...

Dsida Jenő: Pünkösöd

Ujjong a lelkem s telve van örömmel:
Ma érkezik a régvárt vendég!

Bár liliom-palástot
Vehetnék vállaimra
S elébe úgy mehetnék
Hogy szűzfehéren üdvözöljem Őt! –
Bár tűzrózsákat, égő szíveket
Szórhatnék szét a nagyvilágon,

Hogy illatot és színeket
És imákat találjon,
Amerre jár! –
Bár lenne szívem ünnepi
Zsolozsmát zengő, nagy harang,
Mely szétkiáltja örömét,
Hogy csengjen-bongjon tőle a határ!

Pedig, kit várok, csak egy kis madár,
Remegő szárnyú, hófehér galamb! –
– De benne ég az örök Láng,
A szent tevére ihlető, nagy Isten!
Szemén pünkösdi tüzek nyelve csap ki
S így tekint le ránk!

Csak egy pihegő, hófehér galamb!
De Őt imádom, amíg élek,
S előtte hullok térdre egyedül
Parányi semmiségem
Alázatos mély érzetében
Mikor felettem átrepül:
Mert ő az Úr és ő a Lélek!

S tőle várjuk fényes újulását
A föld színének
Ő hozzá csap fel ezer ének
Ostromlón zúgva pünkösöd hajnalán:
Oh jőjj el! Jőjj el! – – – –

Halld meg világ a titkot:
Ma eljön hozzánk! – – – –
Ujjong a lelkem s telve van örömmel!

Ady Endre: Szent Lélek ünnepére

Mikor a basa-rózsák voltak itt
Fejedelmi virágok,
Loptunk idegen kertekből is
A templomért,
Hogy a templomban virágosan
Lássuk egymást,
Leányok, fiúk, nyugtalanok,
Mert csak a templomban
Ének, ima és beszéd mellett
Láttuk igazán egymást.

Hajh, Szent Lélek,
Be ifjú lehettél akkor
S az ákácok is ifjak lehettek:
Micsoda Pünkösödök voltak akkor.

Dehogy, a mai Pünkösödök
A szépek és igaziak.
Nem kell templom, minden templom
S úgy kíván a pünkösdi király,
Hogy tudja, mire vágyik,
Hogy tudja, zavarosból
Gyönyörűen kibontva,
Ki az, akit meztelenítve
Újféle virágokkal
Tele- és teleszór.
És sokkal szebb azóta
Az élet, a vágy és a lemondás is,
Mióta templom minden
S nem a pöf basa-rózsák,
Ákácok, rózsák, semmik
Az igazi virágok,
Fejedelmi virágok.

Minden, minden és minden,
Templom, templom és templom,
Lyányok, lyányok és lyányok,
Szeretlek és szeretlek és szeretlek.

Levéltárunk kincseiből XIV.

Válogatás az 1818-ban elkezdett protokollum 1819-es bejegyzéseiből

Elő jegyzőkönyvünk 1818-tól követi egyházközségünk eseménytörténetét.

Az 1819. január 9-ei „Ecclesia Gyűlés” alkalmából olvasták fel nemes, nemzeti és vitélő Marthon Péter (1747–1824) egyházközségi felügyelő, számtartó lemondólevelét. Leírta, hogy 1774-ben érkezett Pestről Orosházára nótáriusnak, a falu jegyzőjének. A tisztséget 13 esztendeig viselte, majd a helybeli gróf Károlyi familia uradalmi tisztje lett. Ezt a munkáját 30 esztendeig gyakorolta. Egészsége meggyengült, ezért 1816-ban lemondott uradalmi hivataláról. Levelében így írt minderről: „... mint Számtartó nyugodalomra tettem magamat, ezen időközben volt szerencsém az ágostai vallást tartó Ecclesiának Inspectorságát 12 esztendeig viselnem, de mivel tapasztalom, hogy az elgyengült egészségem és naponként nevelkedő fejem szédülése miatt már ezen kötelességemnek sem felelhetek meg, ezennel lemondok”.

Marthon Péter helyébe ketten jelöltették magukat. Folkusházy Sámuel és Dedinszky István, „ezen Helységnek érdemes Jegyzője”, Ágoston István lelkész Anna Teréz nevű lányának a férje. Az ügy fontosságára tekintettel „az első Parókián” megjelent Balogh Lajos, az egyházkerület főinspektora és Adonyi Mihály, Pest vármegye szolgabírája. A megbízatást Dedinszky István nyerte el.

Ugyanakkor Kovács Timótheus tanító hivataláról önként lemondott és Fazekasvarsandra költözött. Az egyházközség vezetésének határoznia kellett, ki kövesse Kovács Timótheus tanító urat. Úgy határoztak, „hogy ő helyébe Schifferdecker Dániel úr hivattasson meg, aki most Kecskeméten tanító és kántori hivatalt visel. Kinek meghívására Bírák Uraimék részéről Kéry János, a Nemes Ecclesia részéről pedig Ágoston György deputáltatott”.

A március 1-jén tartott gyűlés jegyzőkönyvéből idézünk: „Kecskemétről Schifferdecker Dániel úrnak a nemes Ecclesiához intézett levele felolvastatván, mellyben meg hívását a Nemes Ecclesiának meg köszöni. – Tudomásul szolgál”.

Kérdezheti a Kedves Olvasó, miért ér-

dekes ez a kis közjáték egyházközségünk történetében? Erre egy – Kecskeméten elhelyezett – emléktábla ad választ: „Egykor a templom udvarán állt az evangélikus egyházközség iskolája, ahol Petőfi Sándor 1823–1849 a betűvetést és az alapismereteket tanulta az 1828–1831 közötti években, Schifferdecker Dániel tanítványaként”.

A Petőfi-emléktábla Kecskeméten

A mai napig így maradt fenn a tanító neve. Annyit olvashatunk a Petőfi-irodalomban, hogy Rhúz Mihály [és nem Hruz, ahogy a költő édesanyja, a necpáli születésű Hruz Mária írta a nevét – K. O.] kecskeméti gazdálkodónál szállt meg Petrovics István, Petőfi Sándor apja. Ő beszélt rá, hogy kislát hozza Kecskemétre, és járassa az ottoni evangélikus iskolába, ahol abban az időben a szigorúságáról és a rendszeretéről híres Schifferdecker Dániel (1795–1849) volt a tanító. Petrovics István 1828. május hónapban hozta el a kis Sándort Fél-egyházáról, május 10-én az iskolába is beíratta, Rhúzek gondjaira bízva. (A közelmúltban egy kecskeméti kiállításon mutatták be Schifferdecker Dániel naplóját és számadáskönyvét.)

Térjünk vissza Orosházára! Tiszteletes Szigethy János lelkész úr jelentette a közgyűlésnek, hogy megjelent nála a rozsnyói születésű Gótzak István [később Gottstag formában írták a nevét – K. O.] „absolutus Deák, aki már egy nyitány-esztendőől fogva több érdemesebb helyeken” tanított. Olvasuk tovább a jegyzőkönyvet! „Gótzak István úr a Gyűlés Színe előtt meg jelenvén, minék utána azon Tanítói Hivatal eránt bővebben értekezett volna, a meg kívántató próba tétel után a Nemes Ecclesiának bizodal-mát megnyervén, azon hivatalra annak ren-

des útján Vocatorialis mellett meg hívatott, s hivataljába be is iktattatott azon feltétel mellett, hogy most ugyan examenig Kovács volt Tanító Úrnak helyére szálljon és addig a Férfi gyermekeket fogja tanítani, azután pedig Raksányi Úrnak kvártélyára költözködvén a leányokat fogja tanítani. Mivel pedig orgonálni nem tud, így ezentúl a Kántori Hivatalt nem hárman, hanem csak ketten fogják viselni, azok tudni illik, akik a Férfi gyermekeket tanítják.”

Gottstag István (1794–1869) pontosan ötven esztendeig volt az orosházi evangélikus egyházközség jeles munkása, a kislányok tanítója. Tudta, hogy olyan hasznos ismereteket kell kifejleszteni bennük, amelyeket az otthoni munkában és későbbi életükben is alkalmazni tudnak. Tanuljanak meg fenni, varrni, főzni, vegyenek részt a baromfinevelésben. Egyúttal testi, lelki, szellemi és erkölcsi fejlődésük biztosított legyen.

A keresztyén erkölcsi értékek és a keresztyén életvitel határozta meg Gottstag tanító úr pedagógiáját. Elismertségét és tekintélyét jelentette, hogy az 50 éves tanítói jubileumán tartott ünnepségen megjelent az orosházi születésű bányakerületi püspök, Székács József.

Az iskolák működtetése központi helyet foglalt el az Orosházi Evangélikus Egyházközség életében. Gróf József és Raksányi Imre tanítókat felkérték, tegyenek javaslatokat a tanítás reformjára. A két tanító a fiúknak „nagyobb és kisebb classisokba” osztását javasolta, mivel „így a Tanuló Iffjúság nem csak az olvasásban, hanem kivált a nagyobbak más Szép hasznos Tudományokban is taníttathatmának”.

Az egyháztanács helyeselte a tervet, hiszen a fennálló rend szerint „a nagyobbaknak is csak azt kell hallgatni, amit már tudnak, vagy a kisebbek azt hallgatják, amit nem értenek. Azértis ezen hasznos Intézet a jövő 820. eszt. Gergely napján veszi kezdetét, amidőn is az iskolák nagyobbra és kisebbre elosztódnak”. Egyúttal felkérték Szigethy János lelkészt, dolgozza ki „hogy minemű Tudományokat tanítsanak mind a nagyobb, mind a kisebb oskolákban.”

KOSZORÚS OSZKÁR

A gyopárosi Hősök ligete és hősi emlékoszlop létesítésének története (1929–1932) II.

Hősök emlékkövének és emléktáblájának története

A kormányzó kegyeletes kezdeményezésére – más helységekhez hasonlóan – Orosháza község is Hősök ligetét létesített Gyopároson az elesett hősei emlékére. Felőbbi rendeletre az 1931. szeptember 14-ei tanácsülés elhatározta, hogy a ligetet emléktáblával jelöli meg. A község elöljárósága és a tanács a takarékoság elve alapján egy vasoszlopra szerelt táblát szavazott meg a Hősök ligete megjelölésére. A határozat szerint: „A tábla egyszerű vasoszlopra kerül néhány szavas felirattal.”

A döntés után pontosan tíz nap múlva, szeptember 24-én a községi kertész, Taraba Vilmos – aki az orosházi római katolikus egyházközség képviselő-testületének is tagja volt –, felajánlotta az elöljáróságnak, hogy sima fehér márványlapot adományoz, hogy a megfelelő beírást véssék rá, s ez a márványlap hirdesse a későbbi utódok előtt is elesett hőseink becsületét. A szép márványlapot csinos alapépítménybe illesztik, műkőkerettel látják el, és a kertművészet díszei fogják ékesíteni.

Taraba Vilmos községi kertészeti intéző
(Fotó: Reisinger József; Orosháza 200 éve)

Az ajándék márványlapon csak a bevésés került költségbe, a többit házilag készítette el a mérnöki hivatal és Taraba Vilmos.

Ezek után az események gyorsan követték egymást: 1931. október 5-én Szél István mérnök bemutatta a Hősök ligete emléktábla és emlékmű tervét a tanácsülésnek.

Az emlékoszlop mérete: 150 cm. Anyaga: beton. Maga az emléktábla: 50×80 cm-es fehér márvány.

A hősök emlékművének felirata
Orosháza–Gyopárosfürdőn
(Fotó: Fehér Béla)

Az emléktábla felirata:

1914–1918
OROSHÁZA KÖZSÉG KÖZÖNSÉGE
EZT A LIGETET A HAZÁÉRT
DICSŐSÉGES HALÁLT HALT
1156 OROSHÁZI HŐS
EMLÉKEZETÉNEK SZENTELTE

IDEGEN, HA ERRE JÁRSZ
A KEGYELET MAGASZTOS ÉRZÉSÉVEL
BECSÜLD MEG HŐSEINKET

A mai napig csak azt tudjuk, Szél István mérnök tervezte az emlékoszlopot, azt viszont nem, hogy ki volt a vésnök és kik készítették az alapépítményt. De az emlékoszlop térbeni megjelenése arról árulkodik, ilyen művet csak olyan emberek készíthettek, akik őszintén és közvetlenül reagálnak az életre.

A vésett szöveg is érezhetően többet jelképez azon túl, ami szavakba foglalva leolvasható a márványtábláról: „A bánatot, mely sorvaszt, / A keservet, mely éget, / A hosszú rettegésből / Kimentett emberséget.”

Az emlékmű felavatásának pontos dátumát nem sikerült megállapítani. A tényleges adatok is csak találgatásra kényszerítettek bennünket. Tudjuk, hogy 1931. október 5-ére készült el az emlékmű terve, és is-

meretes, hogy 1932. június 5-én az emlékműnél zajlott a Hősök ligetének avatási ünnepsége. Így csak a két dátum közé eső időben készülhetett el és kerülhetett felavatásra a mai napig helyén álló emlékkő. A korabeli emlékező íráskor felavatásának legvalószínűbb időpontjaként az 1931-es évet jelölik meg. Az viszont biztos dátumhoz köthető, hogy 1936 júniusában Gyopárosfürdő-ismertető jelent meg. Ez időtől számítva a Gyopárosfürdőt népszerűsítő íráskor a Hősök ligetének említése sem hiányzik: „A tó nyugati oldalán 5 kataszteri holdas területen, szépen fásított parkrészet hirdeti örök időkre az orosházi hősi halottak emlékét. A község itt 1156 fűcsemetét ültetett hősi halottjai emlékére és a parkrészt bejáratánál emlékmű hirdeti Orosháza világháborús hősi fiaiak hazafiúi nemes véráldozatát.” A liget útjai pedig a középpontban elhelyezett kőrútnak vezetnek, amely az idegen földben eltemetett halottaink hamvait jelképezte. (Sajnos az urna már nincs meg.)

Az eltelt több mint nyolcvan év alatt az emlékhely állapota megromlott, környezete pedig gondozatlan, elhanyagolt képet mutatott. A Hősök emlékköve 2009-ben lett felújítva, környékét díszburkolattal látták el.

A felújított emlékmű
(Fotó: Buzai Csaba)

Az I. világháborús hősök emlékhelyeiről elmondható, hogy az orosházai kegyelettel őrzik áldozataik emlékét: az „emlékzet gyógyítása” érdekében felállított emléktáblák, honvédszobor, katonai temető, a gyopárosi Hősök ligete és emlékköve, valamint a szentetornyai Világháborús Hő-

Botka József tanító 10 aranya

A történet nem most, hanem még 1878 nyarán esett meg, egy éppen Orosházára érkezett evangélikus tanítóval, Botka Józseffel, aki nagyon komoly összeget, 10 aranyat nyert.

Úgy kezdődött, hogy gróf Esterházy Miksa, a Magyar Athletikai Club (MAC) elnöke a testgyakorlatok iránti érdeklődését és áldozatkészségét azzal is kifejezésre juttatta, hogy a magyar labdajátékok könyvének megírására 1877 tavaszán Londonban pályázati felhívást bocsátott ki. Ebben fő célként a következőket írta: a magyar labdajátékok (méta, róta stb.) megmentése

a kipusztulástól, azok népszerűsítése, majd a MAC a díjnyertes mű alapján a magyar labdajátékok összegyűjtését, szervezését és törvénybe foglalását megkezdheti.

A nyertes pályamunka díjazására 10 aranyat tűzött ki gróf Esterházy Miksa, a MAC pedig kötelezte magát a tulajdonába kerülő kézirat kinyomtatására.

A pályázati határidőre, 1877. június 1-jére hat pályamunka érkezett be, melyeket kiadtak egy öttagú bírálóbizottságnak. Jó sokáig eltarthatott az értékelés és a művek elemzése, mert a bizottság csak egy év múlva, 1878. június 14-én terjesztette elő jelentését. Ezek szerint a beérkezett kéziratok között egyet sem talált kinyomtatásra érdemesnek, a viszonylag legjobb dolgozatnak a pályadíjat mégis kiadandónak ítélte. „E pályanyertes mű szerzője Botka József nevelő vala.” – szövegezte a zsűri döntése.

Mit tudunk meg a pályanyertes mű szerzőjéről? Levéltárunkban megtaláltuk Botka József tanító 1880. március 1-jén keltezett néhány soros önéletrajzát. E szerint Szarvason született 1855. július 27-én, Botka József és Molitorisz Judit szülőktől. Elemi iskolába Szarvason járt, majd ennek végeztével belépett a helyi evangélikus főgimnáziummal kapcsolatos képezdébe, ahol a tanítói vizsgát 1875. július 21-én tette le. A vizsga után Osztroluczky Géza Trencsén megyei, nemesváraljai földbirtokos gyermekei mellé hívatott nevelőül, hol is 1875. július 1-jétől 1878 júliusáig, vagyis pontosan három évig működött.

„Az 1878-ik év szeptemberében Orosházára hívatott, hol egy évig mint helyettes teljesítette tanítói tisztét. A nevezett állomás rendes tanítóval betöltetvén, mint segéd-tanító Kovács János tanító úrhoz hívatott, hol jelenleg is működik.” – fejezte be rövid életrajzát Botka József.

Fellapozva az egyházközség és az egyházmegye korabeli jegyzőkönyveit azt látjuk, hogy az Orosházi Evangélikus Egyházközség rendkívül válságos időszakát élte meg. Györy Vilmos lelkészt 1876-ban Budapestre hívták meg, így Torkos Károly lelkészre maradt a hatalmas orosházi gyülekezet. Aztán 1878 októberének első napjaiban, egy pesti útja alkalmával Torkos Károly – máig megfegtetlen módon – eltűnt.

Lelkész nélkül maradt az orosházi evangélikusság.

A rendkívüli helyzetben Áchim Ádám esperes azonnal cselekedett. A lelkészi kiegészítéssel is rendelkező Harsányi Sándor tanítót helyettes lelkésszé nevezte ki. Az ő iskolájába került Botka József, akinek „személyében a presbitérium teljesen megnyugodott”. A jegyzőkönyvben olvashatjuk, hogy Harsányi Sándor bemutatta a presbitériumnak Botka József helyettes tanító urat, akinek az egyházközség „havonként 50, szóval ötven osztrák értékű forintot ad”. Az egyházmegyei jegyzőkönyvben szerepel még, hogy Orosházán 1878-ban két új evangélikus iskolát építettek fel, ahova Varga István csákió levita tanítót és a Gólián Mihály öreg tanító oldalán volt segéd-tanítót, Podsztrelen Györgyöt választották meg. Az iskolák „felszenteltettek és a tanév kezdetén »kisebb vegyes nemű gyermekek« előtt megnyitottak”.

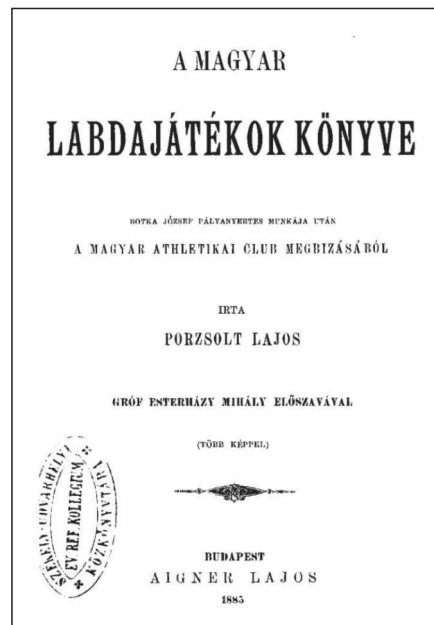

A hősök emlékműve
(Archív felvétel)

hősök emlékműve tanúskodik az áldozatok emlékének megbecsüléséről. Mindezen emlékhelyek a háború első évében az evangélikus egyház által adományozott hősök temetőhelye után 1923 és 1931 között jöttek, jöhettek létre.

Hosszú a névsora azoknak, akik hősi halott férjük és fiuk vagy fiaik emlékére adakoztak az emléktáblákra, és azoké is, akik édesapjuk, testvérük vagy más hozzátartozójuk emlékének megörökítése miatt támogatották az emléktáblák megvalósítását. Mindegyik bejegyzés tragikus sorsot takar. Az alábbi pedig szó szerinti idézetet kíván: „Egy szerető édesanya hősi halott fia emlékére” adományozott.

VERASZTÓ ANTAL

Porzolt Lajos: A magyar labdajátékok könyvének címlapja

Botka József 1880 őszen Tótkomlósrá ment, az evangélikus iskolához, ahol nemcsak a vasárnapi istentiszteleteken, hanem a gyakori temetéseken is ellátott kántori szolgálatot. 1884-ben feleségül vette az ott élő szarvasi hajadont, Mázor Emíliát. Az eskető lelkész Csermák Kálmán volt, a tanúk Gajdács Pál lelkész és Pohl Gábor kereskedő.

A végül Porzolt Lajos által megírt 78 oldalas, 110 játékot ismertető *A magyar labdajátékok könyve* ekkor még nem volt Botka József kezében, mert csak 1885-ben látott napvilágot. A füzetből nem tudható, hogy Botka milyen labdajátékokat gyűjtött. A futball egyáltalán nem szerepel. A 94. játék: „*Pártharc nagy labdát lábbal ütve, amibe szőrrel bélelt 15–20 cm. átmérőjű bőrlabda használatik*”. Ma már mosolygunk azon, hogy a csapatot pártnak nevezte. A 96. játék is érdekes lehetett: „*Nagy labdával körjáték (úgynevezett rügósi)*”.

Az nem lehet vizsgálódásunk tárgya, hogy Botka tótkomlói évei alatt milyen labdajátékokat oktathatott a helyi népisko-

la tanulóinak. Annyi bizonyos, hogy Oroszában az 1896-os millenniumi ünnepségek keretében a „*polgári fiúiskola III.–IV. osztálya a láblabdával a kapuőrző láblabdázást mutatta be*”. Ez már igazi futball volt. Korábbi adatokat évtizedek óta nem találtak a Békés megyei sporttörténészek.

Botka József nem volt hosszú életű. Az Oroszában megjelentetett Evangélikus Egyház és Iskola című lap 1904. május 12-ei száma közölte: „*A tótkomlói ág. hitv. ev. egyházközség fájdalmas szívvel jelenti, tudós Botka József ág. hitv. ev. tanító úrnak, mint az egyházközség 24 éven át volt híj, buzgó és fáradságtalan tanítójának folyó évi május 10-én reggeli 3 órakor, hosszas szenvedés*

után, munkás életének 50. évében történt gyászos elhunytát”. Tótkomlói temetésén Gajdács Pál helyi és Freitág János csorvási lelkész szolgált.

Nem érte meg fiának, Botka József Elemér (1887) lipótszentmiklósi főgimnáziumi tanárnak az elvesztését, aki 1915. május 21-én Lutkow mellett halt hősi halált. Felesége, Mázor Emília 1921-ben távozott az élők sorából. Szarvason.

Úgy emlékezünk Botka József egykori egyházi tanítónkra, mint aki a magyar labdajátékok összegyűjtésével az első között emelkedett országos hírnévre!

KOSZORÚS OSZKÁR

Az I. világháború orosházi evangélikus halottai X.

Az év elején az Osztrák–Magyar Monarchiában az addigi 50 évről 55 évre emelték fel a hadkötelezettség korhatárát. Május végén a monarchia csapatai nagy támadást indítottak az olasz fronton, azonban a kezdeti sikerek után a támadás elakadt. A nyár folyamán az olasz hadszíntéren megkezdődött a 6. isonzói csata.

A keleti fronton a június 4-én megindított orosz (Bruszilov) offenzíva megroppantotta az Osztrák–Magyar Monarchia hadseregét, de a megingott frontot német segítséggel sikerült megszilárdítani.

Oroszában május 7-én iktatták be Veres József igen jeles elhalt lelkészünk utódát, Kálmán Rezsőt, akinek 1925-ben megjelentetett kis füzetéből szedeggettük ki ábécérendben (most F-től K-ig) a 100 esztendeje hősi halált halt orosházi evangélikusok neveit. Emléküket megőrizzük!

1916-BAN HŐSI HALÁLT HALT (folytatás)

- *Farkas Rudolf* zászlós, 101. gy. e. 28 éves, Stellova
Farkas György–Pusztai Mária
- *Fehér Bálint* gyalogos, 101. gy. e. 20 éves, Naguscsik
Fehér István–Balog Éva
- *Gabnai Imre* gyalogos, 101. gy. e. 27 éves, Cezuna
Gabnai Antal–Verasztó Julianna

- *Gabnai István* gyalogos, 101. gy. e. 19 éves, Jablonica
Gabnai Lajos–Oskó Jusztina
- *Garai István* gyalogos, 82. gy. e. 20 éves, Orosháza
Garai István–Zalai Róza

Keresztes László

- *Gombkötő József* gyalogos, 101. gy. e. 26 éves, Kopanica, Perkuláj
Gombkötő Lajos–Németh Mária
Felesége: Ravasz Etel
- *Györgyi Mihály* gyalogos, 82. gy. e. 22 éves, Pokaserevo
Györgyi Antal–Ravasz Katalin
- *Hajdu Pál* honvéd, 4. honvéd gy. e. 35 éves, orosz harctér

- Hajdu György–Menezdorf Mária
Felesége: Szabó Zsuzsanna
- *Hajdu Sándor* honvéd, 4. honvéd gy. e. 40 éves, Orosháza
Hajdu Sándor–Jankó Éva
Felesége: Tenkes Róza
- *Hári Pál* honvéd, 4. honvéd gy. e. 43 éves, Cattaro
Hári Pál–Molnár Mária
Felesége: Szokodi Zsuzsanna
- *Hegyi Mihály* honvéd, 4. honvéd gy. e. 40 éves, ismeretlen helyen
Hegyi Ádám–Molnár Éva
Felesége: Csizmadia Mária
- *Héjjas Antal* honvéd, 4. honvéd gy. e. 36 éves, olasz harctér
Héjjas András–Kocsondi Róza
Felesége: Csizmadia Julianna
- *Hézer Sándor* hadapród őrm., 4. h. gy. e. 22 éves, Gyula
Hézer Lajos–Romancsik Ilona
- *Hima András* honvéd, 4. honvéd gy. e. 38 éves, Orosháza
- *Horváth András* örvezető, 300. gy. e. 20 éves, Azüga
Horváth Antal–Sz. Horváth Róza
- *Horváth Pál* honvéd, 4. honvéd gy. e. 28 éves, Orosháza
- *Iványi Mihály* tizedes, 4. honvéd gy. e. 30 éves, Njegraparalus, Galícia
Iványi Antal–Zsedényi Julianna
Felesége: Németh Róza
- *Jankó Antal* örvezető, 4. honvéd gy. e.

37 éves, Albánia

Jankó István–Balázs Zsuzsanna

Felesége: Fazekas Mária

- *Jankó Ferenc* gyalogos, 101. gy. e.

31 éves, Bukovicza

Jankó Ferenc–Tóth Zsuzsanna

Felesége: Tóth Etel

- *Jankó István* gyalogos, 101. gy. e.

29 éves, orosz harctér

Jankó Antal–Héjjas Julianna

Felesége: Szemenyei Julianna

- *Janovics Mihály* huszár, 16. huszár e.

25 éves, Románia

Janovics Sándor–Szilasi Julianna

- *Kárász Pál* honvéd, 31. honvéd gy. e.

18 éves, Arad

- *Kerekes Ferenc* huszár, 3. huszár e.

37 éves, Besztercebánya

- *Kerekes Lajos* gyalogos, 101. gy. e.

24 éves, orosz harctér

Kerekes Antal–Fehér Katalin

- *Keresztes László* örvezető, 101. gy. e.

20 éves, Magina

Keresztes Aladár–Gabnai Etel

- *Király Mihály* honvéd, 4. honvéd gy. e.

43 éves, olasz harctér

Kovács Endre

Király Mihály–Göndör Zsófia

Felesége: Boros Éva

- *Kiss Ferenc* honvéd, 2. honvéd gy. e.

30 éves, Csarzsuli, Ázsia

Kiss Lajos–Györgyi Sára

Felesége: Györi Julianna

- *Kiss Lajos* tizedes, 4. honvéd gy. e.

43 éves, Monte San Michele

Kiss Lajos–Kocsis Julianna

Felesége: Baranyai Zsuzsanna

- *Kiss Pál* honvéd, 4. honvéd gy. e.

31 éves, olasz harctér

Kiss István–Hudák Zsuzsanna

- *Kocsis Lajos* szakaszvezető, 101. gy. e.

23 éves, Belmone

- *Kovács András* gyalogos, 101. gy. e.

33 éves, Fondi

Kovács Antal–Farkas Éva

- *Kovács Endre* hadapródjelölt, 5. h. gy. e.

19 éves, Rarancze

Kovács Andor–Zboray Mária

- *Kovács György* gyalogos, 101. gy. e.

24 éves, Radziechow, Galícia

Kovács István–Plenter Zsuzsanna

Felesége: Kiss Zsuzsanna

- *Köcze Imre* gyalogos, 101. gy. e.

24 éves, Orosháza

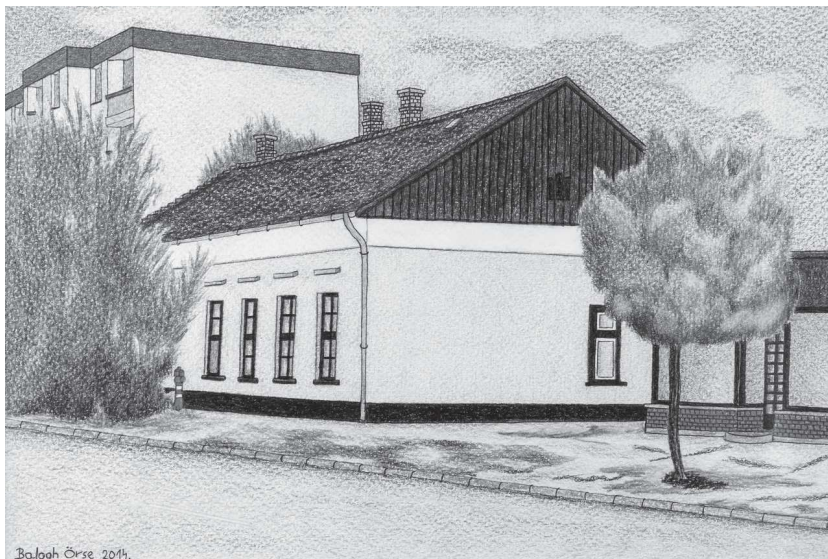
(Folytatása következik...)

KOSZORÚS OSZKÁR

Orosháza ceruzahegyen

Balogh Örsé 111-re gyarapodott alkotása között Orosháza templomai, középületei, illetve az evangélikus egyházhoz kötődő épületek is szerepelnek. Rajzai közül ezúttal a volt Rákóczi utcai iskolát mutatjuk be. Előttörténet: 1848-ban az épület helyén szárazmalom állott. Helyére 1884-ben az evangélikus egyház elemi népiskolát építtetett. Ennek megszűnte után az épületben hosszú évekig óvoda működött. A 2002-ben Orosházáról kiadott albumban már egy modern, háromszintes ház foglalja el a helyét. Sarokkiképzése olyan kerek formában jelenik meg előttünk, mint hajdanán a helyén állott szárazmalom.

Balogh Örsé 2014.

A volt Rákóczi utcai evangélikus elemi népiskola

Dsida Jenő:

Mosolygó, fáradt kívánság

Jó volna ilyen édes-álmoson
ráfeküdni egy habszínű felhőre,
amíg az égen lopva átoson.

Leejtett kézzel, becsukott szemekkel
aludni rajta, lengve ringatózni
acélkék este, bíborfényű reggel.

Felejtve lenne minden lomha kín,
álmot sügna illatosan ágyam:
vattás-pihés hab, lengő grenadin.

És az Isten sem nézne rám haraggal,
csak mosolyogva suttogná a szélben:
Szegény eltévedt, fáradt kicsi angyal.

[1926]

Gyökéresztés Orosházán

Subjektív beszámoló egy lelkésziktatásról és egy 20 éves jubileumról

Gyökéresztés – ezt a szót használta Szigethy Szilárd barátom, amikor néhány héttel ezelőtt egy beszélgetésünk során szót ejtettünk a döntésről. A döntésről, amely szerint az orosházi evangélikus gyülekezet presbitériuma meghívta őt a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium iskolalelkései szolgálatára. És a döntésről, amely szerint Szilárd – aki már 2014 augusztusa óta tevékenykedik az említett intézményben – ezt a meghívást elfogadta. Mostantól kezdve beiktatott iskolalelkésként folytatja ugyanazt a szolgálatot, amit már közel két éve végzett. Vajon változik azzal bármi, hogy Lázár Zsolt esperes beiktatta a szolgálatba?

Gyökéresztés – ez a változás. Mert legyen bár ugyanaz a szolgálat, ugyanazok a diákok, óvodások, pedagógusok, szülők – presbiteri megerősítéssel, kézzel, szavakkal: „Igen, elhatároztam.” – ez már valóban gyökéresztés. Szilárd barátom társával, Katával együtt úgy határozott, hogy tovább nevelgeti azt a fát, melynek gyökerei immár húsz év mélyre ereszkednek. Abba az időbe, amikor az említett orosházi iskola az evangélikus gyülekezet szárnyai alá került. Azt a fát, melynek tör-

szét a húsz év alatt több tucatnyi pedagógus vastagította, és amelynek első hajtásai azóta felnőttek, tanult, munkavállaló emberek, gyülekezeti tagok. De a lelkészi elhatározás arról is szólt, hogy saját és családja életének gyökereit orosházi földbe engedi, hogy ott sajátosan összefonódjanak és együtt éljenek, teremjenek egy iskola és egy gyülekezet gyökereivel, törzsével, hajtásaival.

Nem lehet véletlen, hogy április 16-án a jubileumi és beiktatási istentisztelet vezérmotívuma a fa volt. „*Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.*” [1Kor 3,6] – hallhattuk az újonnan beiktatott lelkész igehirdetési alapigéjeként, majd később a köszöntések sorában is. De egy közel életnagyságú díszletfa is felbukkant az igehirdetés illusztrációjaként, melynek négy oldala az évszakok változásait mutatta, és rajta a levelek, a virágok, a madárfészkek, a mókusodó mind-mind az iskolánkba járó gyerekek kezeinek munkája. Az, hogy a díszletfát a templomi keresztre erősítettük fel, tette teljessé a képet: mind az iskolalelkész, mind a gyülekezet, mind az egész intézmény élete, munkája Istenben gyökerezik. Ő tartja egyben és Ő adja a növekedést. Mint ahogy Isten az, aki ezt a munkát áldá-

sossá teheti, és az istenáldotta tevékenység gyümölcsei már látszanak.

Szilárd közvetlen és előzékeny személyisége révén jó kapcsolatot tudott teremteni a pedagógusokkal, a gyerekekkel és az intézményen kívül is sokakkal. Rendszeresen sportol együtt jó néhány diákkal, és a gyülekezet ifjúsági életének fellendítésében végzett munkáján is Isten áldása látszik. Az ő ötlete és adománya volt az a két körtefa is, amelyek az iskola udvarán elültetve a gyülekezet és az iskola együttműködését fogják jelképezni.

Az ünnepi istentisztelet felemelő pillanata volt, amikor a beiktatott iskolalelkész megerősítése rendhagyó módon szólt meg: az iskola teljes pedagóguskara az oltár köré gyűlt, és a jelen lévő lelkészek rájuk is áldást kérve énekelték a Confirmát. A tanárok pedig egy meglepetésénekkel készültek. Együtt énekelték a beiktatott lelkésznek: „Eljönnél-e velem, én ha hívlak...”

Szilárd barátom döntött: eljönne. Isten tegye áldottá életét és szolgálatát!

NAGY RÓBERT
presbiter

Zenei mérleg

Ha 4. vasárnap, akkor zenés istentiszteletre hívatnak a délutáni harangok. A 2 év alatt 17 zenés vasárnap, 19 előadó, 8 féle hangszer, a reneszánsztól a 20. századig keletkezett zeneművek hirdették Isten dicsőségét, tehették érthetőbbé a Szentírás sorait, kerekíthették le a vasárnap ünnepi pillanatait, és készíthettek fel miniket a hétköznapi forgatagára.

A vasárnap délutánok tematikus kialakításában fontos szerepet játszott az, hogy érzékenyek és nyitottak legyünk az emberek változó igényeire, gyülekezeti életünk szívérványosan színes megélésére.

Így alakult ki a következő „rend”:

– 1. vasárnap: vespera, amely a gregorián zenén keresztül segíti megnyitni lelkün-

ket a tiszta, következetes, és a szó legjobb értelmében egyszerű egyenesség felé;

– 2. vasárnap: asztali beszélgetés, ahol a testvéri közösség, a baráti egyenlőség és a közös gondolkodás ad újabb támpontokat a mindennapi élethez;

– 3. vasárnap: diák-istentisztelet, amelyen gyülekezetünk, iskolánk fiataljai szolgálnak, dolgoznak közösen a lelkészekkel, és adnak nekünk reményt, hogy rajtuk keresztül a jövőben is élő egyházunk lehet;

– 4. vasárnap: zenés istentisztelet.

Ezek a délutánok minden esetben különlegesek, egyediek és megismételhetetlenek. Egyszerre van jelen a templom falain belül egy istentisztelet és egy koncert. A komolyzene legkomolyabb pillanataitól kezd-

ve egészen a könnyed elhajlásokig minden zenemű és mindegyik előadó – saját magát maximálisan alárendelve a muzsikának – megmutatta a koncert-istentiszteletre érkező hallgatóságnak, hogy a Jó Isten micsoda önzetlen nagyvonalúsággal teremtette meg azokat, akik a zenén keresztül tesznek róla hitvallást. Így élhette át a kedves közönség azt, hogy egy délutáni alkalmon az igemagyarázat mellett a dallamok segítségével megerősítést nyerhetünk és szűk egy órán át halmozottan miénk lehet az égi üzenet.

E munkaév záró zenés alkalma igazán kiemelt pillanat lesz. A Reformációi Emlekbizottságnál sikeres pályázatot bíráltak el, melyet gyülekezetünk a következő címmel adott be: *Aki újra felfedezte Bachot* –

Mi kerül az „evangélikus kosárba”?

Azt hiszem, sokan vagyunk asszonyok, akik kosárral szeretünk vásárolni járni. Erős, formás, kézre esik. Bizonyára többen ismerik az én kosaramat is, amit előszeretettel hordozok mindenféle célra, és kedvemre szalagokkal díszítettem.

Nemrég egy kedves hölgy az egyik testvéregyház gyülekezetéből azzal szaladt oda hozzám, hogy ő márpedig megnézi „az evangélikus kosarat”. Teljesen elképedtem. – Mit szeretne? – kérdeztem elhűlvén. – Megnézni az evangélikus kosarat. – ismételte meg a kérést. Majd hozzátette, hogy azért is érdeklő, mert többen megfigyelték, hogy mi minden kerül ki belőle, hova, milyen helyekre szánjuk. – Mert látjuk ám – mondta –, hogy ebből veszitek elő az időseknek szánt ajándékokat, a gyerekek csokijait, a rászorulókat hidegtelel-csomagjait, adományruhát, keresztyén könyveket, vendéglátási sütit. És többen azt figyelik, hogy hova megy az „evangélikus” kosár?

– Nahát! – ámultam el még jobban. – De hát ez az én kosaram! Ebben szállítom a családi dolgaimat is (kenyeret, parizert)...

Hogy miből lesz „az evangélikus kosár”? És hogyan lesz valamiből szimbólum vagy jelkép... és bizony felelősség is. Mert innen már felelősség a javából. Ha a külvilág ennyire figyel, és ezt látja, ezt gondolja, akkor nagyon nem mindegy, mi is kerül az evangélikus kosárba!

Lássuk csak, mi is? Szűkebb értelemben valóban a fentebb felsoroltak... esetleg tányér, kanál, bögre, ha asztalt kell teríteni. De ebben „utaznak” a kegytárgyaink is: keresztelési kancsó, úrvacsorakészlet. Ebből a kosárból osztunk gyógyszert, kötszert, néhanem ebben hozzuk be betegeink mosnivalóját, kórházi dolgait.

Tágabb értelemben az „evangélikus kosárba” kerül minden alkalom és lehetőség, istentisztelet és kulturális program, segítő csoport, felajánlás, adomány, ami házunk táján előfordul. (Ezekről igen pontos, naprakész információkat nyerhetünk a minden hónapban megjelenő programfüzetből és gyülekezeti újságunkból.) Minden munkatárs és gyülekezeti tag. Ez a gyülekezet „kosara”.

Következésképpen a gyülekezeti nővéri szolgálat is bír egy „evangélikus kosárral”. Nézzük meg, abban mi található! Először is a nővéri szolgálatnak nemcsak egy ilyen képzeletbeli kosara, hanem esettáskája is van, benne mindenféle kötszer, alapvető gyógyszerek, mérőeszközök. Ezek az eseti ellátás kellékei. Van gyógyszeresége szűkebb győgyeszekből és felajánlásokból. Segítségünkre van dr. Rusznák Jolán, gyülekezetünk orvosa is. Élünk is a lehetőséggel, gyakran hívjuk tanácsadásra, véleményezésre, bonyolultabb esethez, nemegyszer házhoz kellett menni, varratot szedni, tanácsot adni.

Betegeink egyre nagyobb számban veszik igénybe a „gyülekezeti fivérek”, azaz a betegmozgató csoport szolgálatait. Nemcsak kézi mozgatásban, hanem gépkocsis alkalomkor is. Működik az „Én is eljuthatok a templomba” program. Az „Éléskamra” keretén belül pedig gyűlik az hidegtelel-adomány, szaporodik a ruha és cipő, amiből már sokszor adtunk annak, akinek kellett.

Tárgyi dolgok is kerülnek a „kosarunk-

ba”, és onnan ki: háztartási kisgép, ágynemű, fekhely, szekrény, használati eszközök.

Hozzánk fordulnak lakhatási gondokkal is – sajnos, ezen nemigen tudunk segíteni. Viszont szép számmal nyújtunk valós támaszt otthoni ápolási esetekben szervezéssel, információkkal. Hűségesebb ápolóink is a „kosárba” tartoznak.

Innen kerülnek ki a szervezési, kapcsolati megoldások is, úgymint a csoportok közötti és a szervezeti dolgok. Például a „kocsisor” ügyei – ahol egy mobilbankár-céggel kooperálunk, egymás öröme. Itt is előkerül mindenféle tárgyi és ismereti segítség: folyamatban lévő esetünk tüzelőbeszerzésre vonatkozik egy nehéz helyzetű családnak. Vagy a szomszédos gyógyszer-tárral kiépített támogatási lehetőség: szükség esetén megkeressük a legolcsóbb, de hatékony gyógyszert.

A nővéri kosár egyik legszebb darabja a Lelki Támogató Közösség és alkalmi. Jó látni, hogy ragaszkodnak egymáshoz – hozzáunk –, és újabb érdeklődők is megjelennek. A kosár tartalmát gazdagítja a szinte állandó nővéri kapcsolat, a segítő beszélgetések sora.

Bővíti kosarunkat az a sok szeretet és tapasztalat, amit támogatótjaink egymásnak nyújtanak, rajtuk keresztül. Nemcsak tudni akarnak egymásról, hanem segíteni is a másiknak. Elküldik jókívánságaikat, virágokat, tanácsaikat. Hálás dolog közvetíteni ezekben az ügyekben. (Szeretettel gondolok társszervezetek munkatársaira, akikkel az emberek támogatásáért dolgozunk.)

Látom benne azokat a kedvesen kikanalító történeteket, vidám vagy az élet nehézségeit megtaláló eseteket, amik kosarunkat töltik meg. És a kosárhoz tartozik – remélhetőleg – e sorok szerzője is.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

SEGÍTŐK KERESTETNEK! A gyülekezeti nővéri szolgálat betegmozgató csoportja új tagokat keres. Olyan erős fizikumú és jó szándékú férfiakat várnak soraikba, akik vállalják mozgásukban korlátozott, vagy teljesen mozgásképtelen testvérek segítségét. Külön öröm, ha az illető jogosítvánnyal is rendelkezik, mert vannak gépjárművel megoldható esetek is. Ha valaki csatlakozni szeretne, keresse a nővéri szolgálatot, vagy jelentkezzen a Lelkészi Hivatalban. Várjuk a segíteni szándékozókat!

 Mendelssohn-est az Alföld Quartette-tel. Május 22-én, 17 órakor evangélikus vallásunk egyik legismertebb romantikus zeneszerzője, Felix Mendelssohn-Bartholdy vonósnégyese csendül fel. Éljük át minél többen ezen az alkalmon is a muzsika megtisztító élményét!

Kodály Zoltán szavait idézve: „Lehet élni zene nélkül is. A sivatagon át is vezet út. De mi [...] azt akarjuk, hogy az ember ne úgy járja végig élete útját, mintha sivatagon menne át, hanem virágos réteken.”

A 2016–2017-es munkaévben is szeretettel hívunk és várunk mindenki a zenés alkalmainkra, hogy a Kodályi gondolatok nyomába lépve kivirágozzék saját életünk is!

HOFFMANN ÁGNES

Kedves Testvérek!

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség ebben az esztendőben is meghirdeti az

áldozati vasárnapot 2016. május 15-re, pünkösd vasárnapjára.

Mint minden évben, most is szeretettel kérjük a testvérek támogató és adakozó szeretetét, hogy ingatlanaink állagmegóvásának a gyülekezet számára legnagyobb anyagi terhet jelentő feladatát a szükségletek szerint folyamatosan végezni tudjuk. Lelkészi Hivatalunk nemcsak gyülekezetünk tagjai, intézményeink munkatársai, hanem a temetők ügyintézése miatt is a város teljes lakossága számára nyitott és intenzíven használt hivatal. Nem közömbös, hogy milyen külső körülmények között fogadjuk azokat, akik közül sokan az itt tapasztaltak alapján alkotnak képet rólunk. Az elmúlt időkben a rendkívül nagy forgalomban megkopott, elhasználódott helyiségek, berendezések felújítása, korszerűsítése vált időszerűvé.

Adakozzunk a Lelkészi Hivatal belső felújításának céljaira!

Ne felejtjük el, hogy minden, a felújítások megvalósításához kapott forint segít abban is, hogy fenn tudjuk tartani gyülekezeti életünk sokszínűségét, amely gazdagságával, a különböző korosztályok és érdeklődések megszólításával mind többek számára nyitja ki a templom, a gyülekezet kapuját.

Szeretettel kérjük, hogy ha milliós nagyságrendű munkálataink megvalósítását bármekkora összeggel is támogatni tudja, helyezze el adományát a borítékban (címmel vagy anélkül), és tegye le május 15-én, pünkösd vasárnapján az oltár előtti asztalra áldozati adományként.

Köszönettel vesszük azt is, ha valaki csak az áldozati vasárnap után tud hozzájárulni céljaink megvalósításához (ezt személyesen a Lelkészi Hivatalban teheti meg). Őszintén reméljük testvéreink gyülekezetünket anyagilag is hordozó felelős szeretetét.

Erős vár a mi Istenünk! Hittestvéri köszöntéssel:

ÖRDÖG ENDRE
igazgatólelkész

NÉMETH BÉLA
egyházközségi felügyelő

Orosháza, 2016. május 2.

Fotóalbum

E címmel egy sorozatot indítottunk. Várjuk mindazok jelentkezését, akik egy-egy régóta őrzött fotójukat szívesen közzétennék lapunkban. Olyan, a 19. és 20. században készült fényképekre gondolunk, melyek evangélikus egyházközségünkhöz vagy a leányegyházakhoz kapcsolódnak. Lehetnek régi orosházi evangélikus iskolai fotók, konfirmációról, esküvőről, temetésről készült felvételek. Ábrázolhatják templomunkat, egykori iskoláinkat, egyházi épületeinket. Örölnénk annak is, ha eddig ismeretlen képeket kapnánk régi egyházi alkalmazásokról, lelkészeinkről, tanítóinkról, más tisztségviselőinkről. Fontos annak pontosítása, hogy kit vagy mit ábrázol a beadott felvétel, hol és mikor készült. Feltüntetjük a fotó tulajdonosának nevét és (ha tudjuk) a fotográfusét is. Kérjük Olvasóinkat, hogy a Lelkészi Hivatalba, Csehi József hivatalvezetőhöz (Orosháza, Thék E. u. 2.) válogatás után juttassanak el, egy jól másolható, érdekes fényképet. Most pedig gyönyörködjünk a régi felvételekben!

**Mórocz János és felesége,
Sávolt Jolán családi képe.**

Gyermekeik:

**János (1906), Gyula (1907),
Margit (1908), Jolán (1905)**

(Orosháza, kb. 1910)

Beküldő: Dér Jánosné

Mórocz Etelka

**A Thék Endre utcai
evangélikus elemi
népiskola IV. leányosztálya**

**Zatykó Mihály tanítóval
(Orosháza, 1932)**

Beküldő: Keller Józsefné
Gabnai Erzsébet

AG.H.EV.ISK. IV. LEÁNYO. 1931-32

Hajdú Mihály (1896–1972) tizedes orosz hadifogságban
(Brjanszk, kb. 1916) Beküldő: Pusztainé Ravasz Ildikó

Ravasz Ferenc (1891–1991) gazdálkodó, ev. presbiter hadifogságban
(Oroszország, 1916) Beküldő: Pusztainé Ravasz Ildikó

Fekete Imre (1882–1915) katonaképe, 4. honvéd gyalogezred
(Nagyvárad, kb. 1910) Beküldő: Dénes Ferenc Károly és dr. Dénes Ferenc

Ravasz Ildikó konfirmációi képe
(Orosháza, 1954) Beküldő: Pusztainé Ravasz Ildikó

Lelkészi jelentések a 2015-ben végzett munkáról

**ÖRDÖG ENDRE
igazgatólelkész**

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség lelkészi szolgálatát a gyülekezet mérete, az intézmények fenntartása, az elvégzendő feladatok sokasága miatt négy lelkész látja el. A több lelkész együttműködése nemcsak sokszínűséget jelent, hanem azt a lehetőséget is, hogy ki-ki szolgálati feladatai és adottságai folytán a lelkészi szolgálat speciális területeire nagyobb hangsúlyt tud fektetni. Ezért fontos, hogy a lelkészi munkáról, a gyülekezet jelenlegi állapotáról minden lelkész saját jelentést tegyen közzé, így lesz látható az a sokféle szolgálat, ami a gyülekezetben folyik.

Az igazgatólelkészi feladatok között is természetesen első helyen állnak azok az általánosan elvégzendő lelkészi teendők, melyek minden gyülekezetben vagy más szolgálati területen törvényben meghatározott feladataink. Ezen túl igazgatási és adminisztratív feladatok jelentkeznek, amelyek a gyülekezet hitéletével, gazdálkodásával és az intézmények fenntartásával kapcsolatosak. A feladatok részletezésén túl még fontosabbnak tartom, hogy az igazgatólelkészi jelentés egy olyan általános képet adjon az egyházközségről, ami nem aprólékos részletekkel, hanem nagyobb ívű összefoglalással mutatja meg a gyülekezet képét küldetésének végzése közben.

Az általános lelkészi feladatok körében végzem a gyülekezetben megtartott istentiszteleti alkalmak igehirdetési és liturgiai szolgálatát a szolgálati beosztás szerint. Bibliaórai sorozatot vezetek kétheti rendszerességgel, végzem a rám eső kazuális szolgálásokat, lelkigondozói, lelkipásztori beszélgetéseket folytatok spontán vagy előre egyeztetett időpontban a hivatalomban, lelkészi látogatásokat végzek gyülekezeti tagjaink otthonában, illetve rendszeresítettük, hogy lelkészcsaládként magunkhoz hívunk meg tisztviselő, presbiter és egyháztag testvéreket. Általánosságban igyekszem a gyülekezetben folyó minden alkalmon a lehető legtöbbször jelen lenni, bekapcsolódni, kísélni a különböző csoportok életét.

Igazgatási feladataim keretében irányítom a gyülekezetben folyó szolgálatok lelkészi beosztásának kialakítását, végzem a gyülekezetben adódó egyházkormányzati feladatokat, heti rendszerességgel munkatársi értekezleten készülünk feladatainkra, utalványozási és banki aláírási feladataim körében napi szinten figyelemmel kísérem a gyülekezet gazdálkodását, valamint az iskola igazgatótanácsának elnöki tisztségét is betöltöm.

Adminisztratív teendőim között szerepel a lelkészi munkanapló vezetése, az anyakönyvezés felügyelete, a gyülekezetünkben folyó közmunkaprogrammal kapcsolatos adminisztráció végzése, intézményeink fenntartásával kapcsolatos teendők intézése, és minden, a gyülekezet képviselőjében szükséges feladat ellátása.

Vezető lelkészként az előbb vázlatosan felsoroltakon túl sajátos feladatommak tartom, hogy folyamatosan átlássam gyülekezetünk életét, „képben legyek” úgy, hogy ne csak a közvetlen térbeli és időbeli környezetemet érzékeljem, hanem képet alkothassak minden folyamatról, a gyülekezet állapotáról. Ennek a folyamatnak eredményeképpen a következőkben néhány fontos szempont köré csoportosítva kívánok rámutatni gyülekezetünk 2015-ös évének életére.

Átalakult és folyamatosan alakuló társadalmi közegben élünk. Teljes határozottsággal ki kell jelentenünk, hogy a 20. század második felétől lassan megszűnő hagyományos népegyházi létünk alapattitűdje helyett más törvényszerűségek, és ezzel együtt más prioritások, feladatok jellemzik

gyülekezetünket. Az egyházi temetések számának csökkenése és ezzel együtt a polgári búcsúztatások számának nagyarányú térnyerése pontosan kirajzolja annak a folyamatnak az eredményét, amellyel a rendszerváltás előtti évtizedek egyházbomboló tevékenysége célba ért: gyülekezettől elidegenített családok a legidősebb generáció előremenetelével már nem érzik szükségét az evangélium megszólalásának: a belső igény szűnt meg sokakban. Ugyanakkor megfigyelhetjük, hogy a rendszerváltást követő lelkiségi űrben, illetve az eszmék szabad áramlása miatt özvívyszerűen zúduló, keresztyénségtől idegen spirituális kínálat közepette vannak, akik ismét keresni kezdenek tartalmat, biztos iránymutatást, közösségi élményt. Ötven temetési szolgálatunkkal szemben 65 keresztelezés állt, amelyből 38 alkalom fiatal, illetve felnőtt korú testvért érintett. Van igény, van keresés: nem tömeges és főként nem tradicionális, de figyelemfelkeltő. Felhívja a figyelmünket arra, hogy a befogadó, családias, értéket közvetítő gyülekezet korszakát kell hogy elhozza az egyházunkban immár elodázhatatlan paradigmaváltás.

Meggyőződésem – amelyet a 2015-ben megélt gyülekezeti élet is megerősített bennem –, hogy ebben a társadalmi közegben gyülekezetünk struktúrája – és itt nem a szervezeti felépítésre gondolok – alkalmas közeg arra, hogy Krisztus evangéliumát felmutató, emberléptékű, integratív közösség legyen a ma embere számára. A nagy egység sokféle közösségben megnyilvánuló életjelenségei vonzóak lehetnek, hiszen személyességet, átláthatóságot, befogadást sugallnak. Istentiszteleti életünk sokszínűsége lehet, hogy nem kedvez a nagy tömegélmények átélésének, de nem is ez a cél. Sokkal fontosabb, hogy a vasárnap délelőtti ünnepe, a Típegő, a családi istentisztelet, a vespera, a zenés, diák-, asztali beszélgetős alkalom, a Monori tanyák házi áhítata, a hétközi istentisztelet és áhítatok, a városi időszthonok havi alkalma igazi találkozást teremtsen Istennel és a másik emberrel. Ugyanígy nagy jelentősége van a kommunikatívabb csoportalkalmaknak is, mint a

bibliára, a Férfiak sátra, a diakóniai csoport, a Lelki Támogató Közösség, az ifjúsági kör. Az egymással megosztott gondolatok és hitlélmények tovább gazdagítják, színesítik a bibliai üzenetet. Az énekkar a közös ének, a szolgálat, a közösségi élmények többletét adja, az olvasókör a kulturális értékeket helyezi a keresztyén értékrend koordinátarendszerébe.

Gyülekezeti életünk struktúrájának minden rendkívüli alkalmát vagy éppen apró elágazását lehetetlenség egy jelentés keretei közt felsorolni, elemezni, de az előbbieket egy képet adnak arról, hogy mit is jelent az, amikor élettel teli kisebb egységek alkotnak egy nagyobb egészet: megmutatják, hogy milyen az igazi, krisztusi integráció. Nem elvtelen, személytelen beolvasztás, hanem a sokszínű közösség értékorientált összefogása, és vezetése a teljesség felé.

Az evangélium közvetítése, hirdetése küldetés, ezért mindezt jól kell kommunikálnunk: hallatszani, látszani kell belső megerősödésünk és a kifelé történő hívogató érdeklődésünk egyaránt. Folyamatosan kerestük azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül eljuthatunk mindenkihez az általunk felkínált értékekkel. Megszólalásunk, megnyilvánulásunk eszközei többfélék, stílusuk, műfajuk eltérő, mint ahogyan az evangéliummal megszólítottak köre sem szegregálható, különösen a missziói parancs fényében, amely válogatás nélkül, a „minden nép” kifejezésben határozza meg az irányt. Az internetes levelezés eszközeit felhasználva belső gyülekezeti levelezőlistákon adunk hírt a fontos dolgokról, alkalmakról. Jó szolgálatot tesz a már második éve megjelenő Találkozások leporelló, mely havonként tárja olvasói elé a várható programokat. A Harangszó újság több mint két évtizedes szolgálata felbecsülhetetlen értékű, mind a kiadvány nívója, mind az általa elért emberek számát tekintve. Az egyre nagyobb mértékben teret hódító közösségi portálok korában nem kerülhető meg a Facebookon való napi szintű jelenlétünk, az országos evangélikus honlapon minden jelentős eseményünkről tudósítással, képekkel tudunk jelentkezni, és a helyi médiával is kiegyensúlyozott, korrekt kapcsolatot tartunk, ez meg is látszik a helyi megjelenéseinken.

A kommunikáció jelentős részben a kifelé való megjelenésünket szolgálja, de természetesen nemcsak szavakban, hanem különböző szinteken tevőlegesen is átlé-

pünk gyülekezetünk határain. Nem csupán a szoros értelemben vett testvérkapcsolatok kell itt figyelembe venni. A gyülekezeti nővéri szolgálat olyan személyeket, családokat ér el, amelyek a nagy egészségügyi, szociális ellátórendszerek hiányosságai miatt közties, ellátatlan helyzetben élnek életüket. Szükségleteik, igényeik kielégítése, a feljük való fordulás hitünkéből fakadó gyümölcs, amely nemcsak szociális érzékenységet mutat, hanem tanúságtevő ereje is van a világ felé. Rendkívüli mértékben kiterjedt iratmissziós szolgálatunk pedig olyan kezelhető, tárgyiasult evangéliumot visz a forgalmazott kiadványokon, tárgyakon keresztül a vevőkhöz, amely szintén kötődést jelenthet a gyülekezethez.

Testvérgyülekezeti kapcsolatainkról is szólt a 2015-ös év, hiszen a németországi Ortenburgból és a finnországi Tamperéből jártak nálunk vendégek. Tatrangon lelkésziktatási ünnepen vehettünk részt, amelyen szeretetteljes meghívást kaptunk 2016 nyarára, a barcasági csángók világtalálkozójára. Ifjúságunkon keresztül a távoli Izland felé, a reykjavíki Árbjár kirkja gyülekezetével kezdtük meg a kapcsolat építését.

Jelentésem személyes feladataimat érintő és a nagyobb összefüggéseket taglaló egy-egy olyan komplex szolgálat végzésére mutat gyülekezetünkben, amely minden eredménye ellenére sohasem lehet öncélú, kudarcai, fogyatékoságai ellenére nem hozhatja hitünk, lelkesedésünk megfogyatkozását, és amelyet Isten Szentlelkének világossága, ihletése és ereje nélkül egyetlen percig sem végezhetnénk. De hála az egyház Urának, eredményeink őt dicsérik, kudarcaink őhozzá vezetnek az újrakezdés iránti alázatos könyörgéssel: tehetjük dolgunkat Isten országának hirdetésében.

Lelkészi jelentéseink után, a 19. oldalon még közzétesszük azt az írást, melyet a Híd magazin idei 1. számában olvashattunk egyháziunk népe az orosházi gyülekezetéről.

SZIGETHY SZILÁRD iskolalelkész

A 2015–2016. tanév igéje:

„Ti barátaim vagytok...” [Jn 15,14a]

Mindenek előtt Istennek adhatok hálát a gyülekezet bizalmáért, sokkal barátságos szeretetéért, melyet beikta-

tásom ünnepi órájában mindenki megérezhetett, aki jelen volt. Többben a szó legnevesebb értelmében lelki vezetőként szólítanak meg. Ez a nálam idősebbek részéről különösen megtisztelő. Tisztában vagyok vele, hogy megelőlegezett vagy már kialakult bizalmuk sokkal inkább annak a megváltó Krisztusnak szól, akinek igéjét hirdethetem. Újra és újra segítik átérezni tanárkollégák és diákok, sőt szülők is azt, hogy iskolalelkészként micsoda felelősségben kell helyt állni, példát mutatni, hitvallást tenni.

„Az iskolalelkész *hid* az iskola és a gyülekezet között.” – hangzott el egy közegyházi fórumon. A kép szép és hasznos, de nem elég pontos. Így talán helyesebb: az iskolalelkész *hidéptítő* az iskola és a gyülekezet között. Van, aki esetleg így fogalmazna: az iskolalelkész *hidéptítő mérnök* az iskola és a gyülekezet között. Ám így talán még pontosabb: az iskolalelkész *hidéptítő segédmunkás* az iskola és a gyülekezet között. Ám nagy igazságot hordoz ekként is: az iskolalelkész *hid lehet a tanárok között*. S akár így is: az iskolalelkész *hidat verhet a gyülekezet tagjai között*. S mindenekelőtt: az iskolalelkész *hidéptítő lehet Isten és ember közt*.

Az elmúlt fél év leglátványosabb, és lényege szerint is egyik legörvendetesebb előrelépése a *Luther-sarok* kialakítása volt. Szinte a szó legszorosabb értelmében az évekig bútorraktárként sínylődő helyiség felúton van az iskola és a templom között. Immár saját otthonot biztosít a gyülekezet ifjúsága számára. De mivel nem az evangélikus iskola épületében van, más iskolákba járó diákok is bátrabban belépnek.

A nyáron leírt javaslatomat az ifjúsági helyiség kialakítását illetően az igazgatólelkész örömmel fogadta, és keresztapaként névadója is lett a város szívében lévő épületegyüttes sarki helyiségének. Ezen felül – nagy örömmre – elhatározta, hogy a gyülekezeti munkatervben a 2016. év az ifjúság

mege erősítése jegyében kívánatos, hogy teljen. (Többféle módon ez már tavaly őszi óta zajlik.)

„Szombat 6” a gyülekezeti ifjúság találkozásának időpontja hétről hétre. Az átlagos létszám 20 fő, őszi óta 36 fiatal fordult meg. Közülük 23 fő az evangélikus iskolából érkezett. A gyülekezeti ifjúság bázisát tehát döntő mértékben a gyülekezet iskolájába járó diákság adja, ám befogadó közösség lévén mások is csatlakozhatnak.

Két diákzenekar vállal iskolai és gyülekezeti szolgálatokat rendszeresen. Az immár másfél éve alakult nagyobbaké, akik Huszák Zsolt vezetésével kéthetente próbálnak és készülnek mind a „Szélrózsza” találkozóra, ahova koncertfelkérést is kaptak, mind pedig a májusi egyházkerületi családi napra. A kisebb zenekarral együtt ősszel részt vettek a „Reformáció és oktatás” gálán. A fiatalabb zenekar tagjai hatodikosok. Az iskolai áhítatokon, diák-istentiszteleteken, idősek otthonaiban és gyülekezeti nyugdíjas találkozón zenéltek. Önszerveződő kis csapat: fellépéseiket az iskola ének-tanára segíti.

Noha megbízatásom első renden az iskolai keretek közé koncentrálódik, nagy örömmel a gyülekezet életének más alkalmain és területein is számíthatok rám. Havonta legfeljebb egy olyan vasárnap akad, amikor nincs lelkesítő szolgálatom. A naptáram bizonyossága szerint a hét minden hétköznapján van hittanórám, hétfőtől szerdáig több iskolai áhítatom, szombaton este ifjúsági alkalmam, vasárnapokon családi, diák- vagy Típegő istentisztelet, és havonta asztali beszélgetések.

A konfirmációra készülők, evangélikus iskolába járó hetedikesek felkészítését (heti rendszerességgel, szerdai napokon) a hitoktatónkkal és a gyülekezet lelkeszeivel közösen végezzük.

Mindebből azt is kiolvasható, hogy lelkes kollégáim számíthatok rám és bevonnak a gyülekezetszervezésbe. Havonta rendszeresen, legalább egyszer helyi lelkesítő munkaközösségi ülést tartunk, ezen felül a megyei lelkesítőtalálkozókra is közösen járunk. Munkakapcsolatunk – Isten kegyelméből – kifejezetten jó, sőt! Ezt a vállvetett közösséget kulcsfontosságúnak tartom mind az iskola, mind a gyülekezeti élet megerősödése, reményelt megelevenedése érdekében.

A két közösség közötti közvetlen kapcsolat leglátványosabb formája a konfirmá-

ció. Annál is inkább, hiszen a 13 éves, konfirmáló fiatalok döntő többsége iskolánk diákja. Senkit nem kötelezünk a konfirmációra: tavaly 46 evangélikus hittanra járó hetedikese közül 41 fő konfirmált. Mindemellett természetesen hallhatóan szorgalmazzuk, hogy éljenek a konfirmálás lehetőségével. Ennek komoly megtámogatását jelenti az idén immár második éve „kifeszített” *konfirmándus-mentorháló*. Ez azt jelenti, hogy minden evangélikus hittanra járó hetedikese fiatal mellé egy felnőtt áll, aki imádsággal, személyes példával és a kapcsolattartással segíti és biztatja mentoráltját a konfirmációig. Rendkívül komoly munkatársi szolgálatnak tartom az ő mentori segítségüket! Nélkülük bizonyára tavaly is jóval kevesebben tettek volna konfirmációi esküt. Idén 41 fiatal mellett 41 mentor áll.

Az iskolában folyó, első helyen és döntő módon pedagógiai munka megannyi terhe és feszültsége között elsődleges feladatom a Szentírás üzenetét megszólaltatni: ha kell kiigazítani, ha kell, bátorítani. E hallatlanul fontos feladat szem előtt tartása ellenére mégis úgy vélem, *iskolalelkesítő küldetés* sokkal inkább szolgáló, mint vezető. Hiszen a szülőök hivatását és helyét át nem vállalhatom; se a tanítók „tyúkanyó” szerepét, se a szaktanárok átadandó tudását; és különösen az intézményvezető jogait és felelősségét. Megvallom őszintén, ez egyszerre bizonyos megkönnyebbülést is jelent. Mert tudom, érzem: sok teher van a vállukon, megannyi megoldásra váró gond cikázik a fejükben, és sok-sok lelki, szellemi és anyagi gond nyomja a szívüket. S ha ténylegesen csak olykor-olykor tudok segítségükre lenni, hát támogató jelenléttel, tisztelettel igyekszem segítségükre sietni. S amit még tehetek: imádkozom értük, szeretettel kért és rájuk bízottakért. Úgy vélem, erre még gyakrabban lesz szükségünk.

A *tanári szoba* rendkívül szűk az oktatók számára képest. Ennek megfelelően szó szerint összeérnek a székek, a könyvek, és meg kell vallani: van, amikor az indulatokról túlfűtött vélemények és megnyilvánulások is. Többször érzem magam eszköztelennek vagy éppen inkompetensnek az ilyen megnehezült helyzetekben. Tanáraink sok terhet és feszültséget hordoznak. Érthető, hiszen emberekkel foglalkoznak, méghozzá határaikat feszegető kamaszokkal. Meg kell állapítani: diákjaink felemelték otthonokból indul reggelente az iskolába. Amint hallom, az országszerte

egyre nagyobb közfelháborodást eredményező szabályozások, elvárások, minősítések és portfóliók óriási időbeli, idegi és lelki plusz terhet jelentenek a tanárainknak és az óvónőinknek. Csak remélni tudom, hogy a túlzott adminisztrációs elvárások csökkennek, és a kényszeres megfelelni akarás görcse oldódik. Bárcsak több idő jutna a szintén görcsökkel és lelki problémákkal érkező óvodásokra, diákokra!

Ha őszinték vagyunk, meg kell vallanunk: gyülekezetünk közösségén belül is fel-felvillan a különbözőségeink villámfénye. Márpedig akkor várhatjuk, akkor remélhetjük, hogy fiataljaink lelki otthonra találjanak gyülekezetünkben, ha ez a testvéri közösség igazi: élő, őszinte, hiteles és befogadó. Ha valamit tehetnek a gyülekezetünk jövőjéért felelősséget érző testvérek, hát ez: *imádkozni és tenni egy igazán szeretetteljes gyülekezet megerősödéséért!* Hiszen óhatatlanul előkerülnek nézetkülönbségek, ízlésbeli és elvárásokat érintő eltérések még azok között is, akik ugyanazon oltár előtt, egymás mellett veszik magukhoz Krisztus testét és véréit. Pedig tudjuk jól: ennek nem kellene így lennie. Legalábbis nem szabadna, hogy a részletekben megnyilvánuló véleménykülönbségek a lélek mélyéig hatoló ellenszenvig és kirekesztésig fajuljanak. Úgy hiszem, a tavalyi év ígését élethosszig a szemünk elé kellene tartanunk: „Fogadjatok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket!”

Nagy örömet jelentett számomra, egyfajta hídverést a lelkek között, amikor *karácsony éjfélnél* egy rendhagyó igehirdetés-ként közös színdarabot adhattunk elő a templomban: lelkeszek, lelkeszelesek, egyházmegyei felügyelő, presbiterek és tanárok. A darab a másik boldogságát kereső áldozathozatalról, az őszinte szeretetről szólt. Csak remélhetem, hogy a darabban szereplőknek – csakúgy, mint a hallgatóknak – az üzenet lelki útravaló és iránytű lett.

A *jövő tervezésekor* számos örömdetes esemény és személy mindenképp bizakodásra adhat okot. Ugyanakkor a kudarcok és hiábavalónak látszó munkálkodások alázatára és még több imádságra kell hogy ösztönözzenek minket.

Hiszem, hogy iskolánknak és óvodánknak világító lámpásnak kell lennie Orosházán, a Viharsarokban. S hiszem azt is, hogy az, aki képes volt a vízen járni és viharba került tanítványait megsegíteni, képes számmunkra is hidat emelni, hogy szakadéko-

kon és hullámokon felülemelkedve sokakkal együtt célba érjünk.

IHÁSZ BEATRIX evangélikus lelkész

2015-ös Útmutatónk decemberi igéje határozza meg hálaadásomat, amint az elmúlt évben végzett lelkészi szolgálataimról számot adok: „*Ujjongjatok, egek, vidogozz, föld, törjete ki ujjongásba, hegyek! Mert megszánta népét az ÚR, és könyörül a nyomorultakon.*” [Ézs 49,13]

Köszönöm, hogy a gyülekezet, illetve lelkésztársaim lehetővé teszik számomra tanulmányaim folytatását. 2013-ban végeztem a SOTE mentálhigiénés és lelki gondozói szakán. Tanulmányaim szupervíziós és pszichodrámacsoportban folytatom. Természetesen ez lelkészi munkámban csak az időbeosztáshoz való rugalmas alkalmaz-

kodásban mutatkozik meg. Köszönöm a lehetőséget! (Lelkészi jelentésemben a lelkészi beosztásra, a szokásos heti alkalmakra és feladatokra nem térek ki. Azt a kérést kaptam, hogy az engem érintő speciális kezdeményezésekről írjak rövid beszámolót.)

Speciális feladatok, szolgálatok: fő és kedves területe lelkészi munkámnak a lelki gondozás. Ez számokkal nem mérhető, de számomra nagyon hangsúlyos feladat.

Csoportos lelki gondozás:

– Lelki Támogató Kör vezetését, szervezését vállaltam 2015-ben is. Ez a nyitott kör a Gyászfeldolgozó csoportból indult ki. 10 alkalommal találkoztunk. Nyitott, ökumenikus lelkületű, együttgondolkodásra alkalmas, hiterősítő alkalmak ezek.

– Pedagógusok önismereti körét szerveztük meg 2015-ben. Számomra fontos, hogy intézményeinkkel (a Hajnal óvodával és a Székács iskolával) továbbra is egymást segítő, egymásra figyelő kapcsolatban legyek. Sok lehetőség adódik a kapcsolat ápolására, erősítésére.

Egyéni lelki gondozás:

– Információkat, statisztikai számjeleket nem áll módomban megosztani, hiszen köt a szigorú titoktartás. Általánosságban elmondhatom, hogy egyre nagyobb igény van erre a munkaágra. Krízisben, betegségben, gyászban lévők egyaránt felkeresnek. A kórházban és az időszotthonokban is lelki gondozok, mert számomra nagy ajándék, hogy ilyen módon is közvetíthetem Isten szeretetét.

A Vivit énekkar szervezésében is nagy részt vállaltam, 42 próbát tartottunk 2015-ben. A gyülekezeti megszólalásokon túl felléptünk a magyar kultúra napján, a tusnádfürdői kórustalálkozón és Kiskőrösön, a korálünnepeken. Új kezdeményezésünk volt az adventi elcsendesedés alkalmáig advent 3. vasárnapjának délutánján.

Nagy öröm és sok szervezési munka áll a 2015-ös év testvérgyülekezeti csoportokkal való találkozásai mögött is. A bajorországi Ortenburgból és a finnországi Tamperéből láthattunk vendégül egy-egy csapatot.

Köszönetet mondok mindenkinek (sajnos nincs módomban itt név szerint felsorolni), aki lelkészi munkámban, kreatív, újszerű ötletek megvalósításában, így a gyülekezet építésében segített nekem. Végeztül köszönöm a gyülekezet sok imádságát értem. Szükségem van rá, hogy a mindennapok forgatagában, a sok teendő között, az Isten országáért való munkálkodásban Jézus Krisztus vezetését és a Szentlélek útmutatását lássam életem középpontjában.

LACZKI JÁNOS evangélikus lelkész

Ebben az esztendőben nem csupán a leánygyülekezetek helyzetét, hanem a szolgálat sokrétűségét és időbeli beosztásomat mutatom be a beszámolóban.

1.) Heti rendszerességű szolgálatok:

Hetente minimum 40 munkaóra van, de inkább 60–70 órát töltök el szolgálattal. Összesen heti 12–14 hittanórám van a következő iskolákban: Székács iskola 1. osztály, Vörösmarty iskola 1. osztály, Eötvös iskola 1. osztály, Rákóczi telep 7. osztály. Így közel 100 gyermeket, fiatal hitoktatok.

Rákóczi telepen a rákóczi telepi és a szentetornyai fiataloknak pénteken és csütörtökön másfélórás ifjúsági alkalom van 15–20 fő részvételével.

Rákóczi telepen 6 fő konfirmált (többen indultak, de ennyien voltak érettek a konfirmációra).

Szentetornyán két családnál tartunk házi bibliaórát 5–10 résztvevővel a keddi napon. Rákóczi telepen és Kardoskúton havonta van bibliaóra.

Minden vasárnap három istentiszteletet tartok: 8.30-tól Szentetornyán, 10 órától Rákóczi telepen és 14 órától Kardoskúton, változó látogatottsággal.

2.) Nagyobb helyi rendezvények (falunap, tábor, kirándulás, missziós nap, cigánykonferencia):

– 2015. február 1–4-ig Révfülöpon lelkészakadémia.

– 2015. február 6–8-ig Piliscsabán Junior EKE ifjúsági hétvége (egy autónyi fiatalal).

– 2015. március 17–18-ig Piliscsabán missziós konzultáció.

– 2015. március 28-án 14 órától Szentetornyán böjti kézműves foglalkozás a rákóczi telepi és szentetornyai gyermekek és fiatalok számára.

– 2015. április 7-én szabadidős program szentetornyai, rákóczi telepi fiatalok számára.

– 2015. május 1-jén kirándulás a rákóczi telepi fiatalok számára (Erdélyben kirándultunk Déva és Vajdahunyad várát látogattuk meg).

– 2015. május 16-án Bonyhádon kerületi missziós nap.

– 2015. május 24-én, pünkösd ünnepén volt a konfirmáció Rákóczi telepen.

– 2015. május 31-én 14 órától Kardoskúton Hősök napja (az ökumenikus istentiszteleten ígét hirdetett Lázár Zsolt esperes, megemlékező ünnepi beszédet mondott Deák György, majd szeretetvendégség és gyermeknap következett).

– 2015. június 19–23-ig Nyíregyházán „Közös asztal” cigánymissziós konferencia.

– 2015. június 27-én Szentetornyán falunap az evangélikus templom körül, 500 fő részvételével.

– 2015. június 29.–július 3. között Luther úton voltam Németországban.

– 2015. július 11-én, 9 órától Kardoskúton falunap (ökumenikus istentisztelet a templomban, majd Ramasz Imre sírjának megkoszorúzása).

– 2015. július 13–17-ig Szentetornyán hittan napközi tábor alsós diákok számára.

– 2015. július 20–24-ig Szentetornyán

hittanos napközi tábor felsős diákok számára.

– 2015. augusztus 10–15-ig Lucfalván gyermek- és ifjúsági tábor.

– 2015. szeptember 19-én, 8 órától Kardoskúton Fehér-tó napi istentisztelet tartottunk a templomban.

– 2015. szeptember 25-én, a rákóczi-telepi falunap előtti pénteken ünnepi istentisztelet tartottunk a rákóczi-telepi templomban.

– 2015. október 10-én országos evangelizáción voltunk a Deák téren. Egy kisbuszal mentünk a leánygyülekezetekből.

– 2015. október 17-én Szentetornyán roma gyermeknapot tartottunk, melyet a közösségi házban rendeztünk meg. Fő szervező a Maros–Körös Köze Oktatási és Kulturális Közhasznú Egyesület volt, amely egy pályázaton támogatást is kapott erre. A rendezvényen – melynek célja a hagyományok ápolása volt – mintegy ötven, nem csak roma gyermek vett részt.

– 2015. október 23-án Budapestre kirándultunk a rákóczi-telepi ifjúsággal, két kisbusszal és egy autóval. A nap célja a Budai Várban található nevezetességek meglátogatása volt, megtekintettük a történelmi és a hadtörténelmi múzeumot.

– 2015. november 17-én roma imanap volt a Rózsák terén. 11 fő vett részt Orosházáról.

– 2015. november 28-án Szentetornyán 40 gyermek és fiatal vett részt az adventi kézműves foglalkozáson, ahol asztali betlehemes díszet készítették el a fiatalok. Az alkalom áhítattal és énekléssel kezdődött.

– 2015. november 29-én Kardoskúton 14 órától ökumenikus istentisztelet volt, ahol Márkus Ervin erdélyi unitárius lelkész arról emlékezett meg, hogy hogyan indult a testvértelepülési kapcsolat az anyaországi-

ak és az idegenbe szakadt testvérek között. Az istentiszteletet követően néhai Ramasz Imre polgármester emlékére kopjafát állítottak a kardoskúti főtérre, ahol megemlékező műsor volt.

– Karácsonyi betlehemest adtunk elő mindhárom leánygyülekezetben: Szentetornyán december 20-án, Rákóczi-telepen és Kardoskúton karácsony első napján. Kardoskúton december 19-én, a falukarácsonyon is előadtuk.

– 2015. december 31-én Orosházán ifjúsági szilvesztert rendeztünk a szentetornyai és rákóczi-telepi fiatalok számára, mintegy 40 fő részvételével.

3.) A leánygyülekezetek anyagi helyzete:

A 2015-ös esztendőben stabil gazdálkodás volt, mindhárom gyülekezetben pluszban zártunk, mivel a temetői bevételek többletet eredményeztek, de ezt nem költöttük el, hanem takarékosak voltunk.

A 2015-ös esztendőben a szentetornyai gyülekezeti ház tetőzetét javítottuk meg 500 000 Ft egyházmegyei támogatásból.

A rákóczi-telepi és a szentetornyai evangélikus templom, illetve a gyülekezeti ház a következő években felújítandók pályázati forrásból, hogy a helyi védetség alatt álló épületek a következő évtizedekben is betölthessék funkciójukat.

4.) Orosházi szolgálatok:

– Minden ötödik héten, a leánygyülekezeti szolgálat mellett. A keddi és pénteki áhítatot, a csütörtöki esti istentiszteletet, a vasárnapi fő istentiszteletet és az esetleges temetéseket is végzem.

– Minden hónap első szerdáján nyugdíjas pedagógusalkalom van. A hónap ígéről áhítat, majd beszélgetés következik.

– Minden hónap második csütörtökén Férfiak sátra alkalom, az Apostolok cselekedeteinek könyvét vettük végig.

– Igehallgatóként is bekapcsolódom, amikor nincs máshol szolgálatom.

Összegzésként elmondható, hogy nagyon sok alkalom van, s ezek minden korosztályt megszólítanak, de összefogni nagyon nehéz az eltérő csoportokat.

2016. május 22-én,

17 órakor az evangélikus templomban, a zenés istentisztelet keretében

**Mendelssohn
Op. 13-as a-moll
vonósnégyese**

hangzik el az Alföld Quartette előadásában.

Igét hirdet: Ördög Endre

**500
reformáció**

Nyári programok a leánygyülekezetekben

- 2016. május 22-én 14 órától Hősök napja Kardoskúton. Az ökumenikus istentiszteleten ígét hirdet Pápai Attila lelkész, megemlékező beszédet mond Horváth János, az országgyűlés volt korelnöke. Végül szeretetvendégség és Pintér István történész előadása lesz.
- 2016. június 18-án falunap Szentetornyán az evangélikus templom körül.
- 2016. július 4–8-ig hittanos napközi tábor Szentetornyán az alsós diákok számára.
- 2016. július 11–15-ig hittanos napközi tábor Szentetornyán a felsős diákok számára.
- 2016. július 16-án 9 órától falunap Kardoskúton (ökumenikus istentisztelet a templomban, majd Ramasz Imre sírjának megkoszorúzása).
- 2016. július 18–23-ig gyermek- és ifjúsági tábor Lucfalván.
- 2016. augusztus 4–7-ig „Közös asztal” cigánymissziós konferencia Borsodban.

Tradíció és kreativitás

Az egyik legnehezebb feladat egyetlen mondatban vagy néhány szóban jellemző módon megragadni egy közösség, egy gyülekezet lényegét. Különösen nehéz feladat ez akkor, amikor folyamatosan éljük át több mint két és fél évszázados múlt, szerteágazó, sokakat kereső, megszólító jelenbeli igyekezet és jövőorientált építkezés találkozását. Mégis, ha az orosházi evangélikusságról szólunk, a címet alkotó két szó a mindennapjaink természetességével adja magát.

Felbecsülhetetlen kincset örökölt a jelen nemzedék. A hitvallásból épült új otthon, új templom, új gyülekezet lassan három évszázados identitása még ma is elemi erővel üzen a mának, és le tud győzni kétkedést, fogvatkozás feletti csüggedést, reményvesztettséget. Az elődök saját korukban megtett igyekezete olyan evangélikus oázis valóságát teremtette meg, ami a 21. század mindent megkérdőjelező, megoldást nem adó, értékválságos lelki sivatágában is képes mindenki számára valódi fel-frissülést közvetíteni. Kincsesládánkban fizikai javak és sokak szolgálatot is vállaló, evangélium melletti elköteleződése egyaránt mindennapi hálaadásra indít bennünket.

Ebben az ajándékul kapott közegben a hálaadás nemcsak szavakban, imádságainkban valósul meg, hanem abban is, hogy minden felülről kapott személyes adományunkat és külső lehetőségünket igyekszünk a lehető legjobban kamatoztatni, és bátor útkereséssel, kreativitással próbáljuk hirdetni, továbbadni Isten szeretetének jó hírét. Ehhez igyekszünk olyan gyülekezeti környezetet építeni, amiben mindenki otthon érezheti magát, megtapasztalhatja a közösség örömét, erejét, és találkozhat azzal a személyesen megszólító Krisztussal, aki-

nek – hisszük – az a terve velünk, hogy valósággal jó ízt adjon rajtunk keresztül ennek a sokszor íztelen vagy keserű világnak.

A jelen helyzetben gyülekezeti szolgálataink prioritását – természetesen mindent alárendelve az evangéliumhirdetés megkérdőjelezhetetlen elsőbbségének – a különböző kisebb csoportok, rétegek sajátosságainak, érdeklődésének figyelembevételében, de a kisebb egységekből felépülő nagy közösség belső dinamizmusának, szellős átjárhatóságának munkálásban látjuk. Istentiszteletek liturgikus, korosztályos, lelkiségi elágaztatásai, és a különböző, nem szorosan liturgikus istentiszteleti alkalmak sokfélesége határozza meg rendszeres gyülekezeti munkánkat. Ezekre épülnek olyan kiemelt alkalmak, amelyek azután összehozhatják a tágabb közösség tagjait.

Ami most következik, az egy mozaik, ami valamit megmutat a teljes képből, de aminek darabjai önállóan vagy más csoportosításban bárhol értéket hordoznak, és gazdagíthatják a gyülekezetek életét. Vasárnaponként a délelőtti főistentisztelet mellett három városi leánygyülekezetben van igeszolgalat. A főistentisztelet előtt családi istentisztelet van, kéthetente vele párhuzamosan Tipegő istentisztelet a legkisebbeknek és szüleiknek. A délutáni alkalom a hónap vasárnapjai szerint váltakozik. Első vasárnap vesperát éneklünk gregorián dallamokkal, második vasárnap „Asztali beszélgetések” címmel aktuális témákat felvető, azt igei alapon megvitató közösség gyűlik össze, harmadik vasárnap diák-istentisztelet van, a hónap negyedik vasárnapja pedig zenés (orgonás, kamarazenés, fúvós, kórus, gospel stb.) alkalom. Kedden és pénteken reggel áhítatot tartunk, csütörtökön délután istentiszteletet. Havonta megyünk a város idősotthonaiba, valamint az egyre

néptelenedő tanyavilág egyik utolsó, még meglevő maroknyi közösségébe. Havonta kétszer tisztségviselők bibliaórája, egyszer a „Férfiak sátra” bibliaórák közössége. Havonként gyűlnek össze nyugdíjas pedagógusaink, egy korábbi gyászfeldolgozó csoportból továbbnőtt és ökumenikusan nyitott „Lelki Támogató Közösség”, valamint az „Evangélikus olvasókör”. Hetente próbál az énekkar, de rendszeresen készül és szolgál egy kisgimnáziumtól felfelé járó fiatalokból álló zenekar, a Voice of Glory. Az utánuk következő nemzedék is alakított már egy együttest, és a fiatal felnőttek Credo zenekara is szívesen szolgál... A terjedelem határt szab a további lelkesedésnek, és akkor az iskoláról még nem is szóltam. Az iskoláról, amelyik a nevelő-oktató munka mellett maximális elkötelezettséggel tereli, közelíti, szeretgeti a gyülekezet felé a rábízottakat, a gyülekezet pedig minden igyekezetével azon van, hogy a konfirmációi felkészítésben, programok szervezésében, külső feltételek biztosításában, belső és külső kapcsolatok építésében a diákok lelki otthonává legyen a lélekkel eltöltött tanulási, tanulmányi idő után.

Tradíció és kreativitás: múlt és jelen a jövőért. A jövőért, ami Isten kezében formálódik, és aminek formálásában – nagy örömünkre –, minket is felhasznál. Nem magunkat mutogatjuk tehát, és nem is magamutogatásunkat legyezgetjük, amikor mindenkit bátorítunk: jöjjön hozzánk, nézzen szét, beszéljessünk arról, ami nálunk van. A megajándékozottság felismerését, az abból fakadó meggazdagító szolgálattal, ennek örömét akarjuk megmutatni és továbbadni mindenkinek.

ÖRDÖG ENDRE

KEDVES TESTVÉREK! Gyülekezetünk fennmaradása, s hitéletünk sokszínűségének megtartása érdekében újra és újra hangsúlyozva kérjük mindenki anyagi áldozatvállalását. Adományaik, az egyházfenntartói járulék, a perselybe szánt összeg befizetésének és mértékének önkéntessége kifejezi: nem kívánunk erőn felüli terhet róni senkire, de gyülekezetünk nem nélkülözheti a támogatásnak ezt a formáját. Közösségünkért való felelősségükből, szeretetükből fakadóan várjuk tehát felajánlásait. Ha valakinek könnyebbéjelet jelent, akkor az egyházközségnek szánt felajánlást nem kell egy összegben befizetnie, lehetőségeihez mérten kisebb részletekben is megteheti. A befizetések ügyében Lelkészi Hivatalunk munkatársai mindig készséggel állnak segítségükre. Támogatásukat megköszönve: **ÖRDÖG ENDRE** igazgatólelkész

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Kétszeres ünnep

20 éves jubileum és lelkésziktatás

Március volt iskolánkban a Székács tanulmányi versenyek ideje. Mindhárom tagozat több tantárgy és tehetségszempont mentén készült az írásbeli vagy szóbeli megmérettetésre. Ebben az évben összesen 15 kategóriában mintegy 180 tanuló indult a versenyeken. A legjobbak jutalomlevélben részesültek. A szép eredmények kihirdetésére március 18-án került sor, amikor is Székács projekt nap keretében emlékeztünk iskolánk 20 éves múltjára. Különböző állomásokon színes feladatok várták az osztályokat, többek között tablók készültek a 20 év eseményeiről. Az emlékezés méltó lezáró alkalma volt április 16-án a jubileumi ünnepi istentisztelet, iskolalelkészünk beiktatásával, és a délutáni Székács gála.

Két évtizede annak, hogy a rendszerváltás után az evangélikus egyház visszakapta orosházi iskoláját. Ezt a jubileumot ünnepelte a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium istentisztelettel, közgyűléssel.

Az ünnepi alkalomra zsúfolásig megtelt az evangélikus templom: az iskola diákjai, tanárai mellett ott voltak a szülők, a város vezetői, egyházi méltóságok, támogatók a múltból és a jelenből. Az istentiszteletet és Szigethy Szilárd beiktatását követően köszöntők sora vette kezdetét.

Jantos István né nyugdíjas igazgató hangsúlyozta: nem volt egyszerű dolguk, amikor elkezdték a munkát, hogy az egykori 2. számú Általános Iskola ismét evangélikus intézménnyé váljon, de Isten minden

próbátétel során mutatta az utat. Mint fogalmazott: elsősorban neki tartoznak köszönettel, de mellette mindazoknak is, akik segítettek ezt a küldetést az elmúlt két évtizedben.

Erre a munkára és erre az iskolára Dávid Zoltán polgármester orosháziként és a város vezetőjeként egyaránt büszke. Elmondta, hogy az intézmény 20 olyan évet tudhat maga mögött, amelyek során mindvégig stabil értékrendet közvetített a gyerekeknek, s tiszteletre, egymás megbecsülésére, a hagyományok ápolására, keresztyén értékrendre nevelte őket nagy türelemmel és szeretettel: – Úgy hiszem, szavaimat igazolják az egykori növendékek sikeres életpályái, melyekkel öregbítik városunk, hazánk hírnevét. Abban is biztos vagyok, hogy a mostani diákok kitartó és szorgalmas tanulás révén szintén sikeres életutat járnak majd be, és rájuk is büszkék lehetünk – fogalmazott, hozzátéve, hogy mindez azoknak a pedagógusoknak köszönhető, akik szívvel-lélekkel foglalkoznak a gyerekekkel, akiknek türelmes lénye, bölcsessége, hivatástudata példaként áll előttünk, akik legfőbb értéknek a rájuk bízott gyermekeket tekintik.

Az iskola, amely az alapot adja

A testvéregyházak és több evangélikus egyházkerület képviselői is köszöntötték az iskolát, köztük Győri Gábor esperes, aki alapítóként vett részt a 20 évvel ezelőtti újratertésben: – Az volt az egyik alap gondolat, hogy ennek a gyülekezetnek tizenhárom iskolája, egy gimnáziuma volt, és ezeket valahogyan újra kellene éleszteni. Másrészt viszont úgy gondoltuk, hogy talán alulról kellene építkezni, nem lehet ott folytatni, ahol valamikor félbeszakadt.

Elkezdünk a város tizenkét óvodájából hatban hitoktatást végezni egy nagyon jó óvónői gárdával, és a Hajnal utcai óvodában egy-két év leforgása alatt elértük azt, hogy az újonnan bejövő csoportok mind egyházivá lettek, de minden kényszer nélkül – mesélt a kezdetekről.

Ezzel párhuzamosan indult be az általá-

nos iskolai rész, majd később a gimnázium. Az innen kikerülő diákok nemcsak a város, de az egyház életében is jelen vannak. Talán egy, idén pedig két olyan lelkészt szentelnek, akik ebből az intézményből indultak, ami pedig Gáncs Péter püspök szerint is az itt megvalósuló, óvodától gimnáziumig tartó nevelési ívnek az eredménye: – Ez számunkra egy esély, hogy családokat, gyermekeket, az utánunk jövő nemzedéket is megkínáljuk a krisztusi értékekkel, hiszen aki ide jön, azt nem kötelezzük semmire, de felkínáljuk mindazt, ami szerintünk fontos ahhoz, hogy boldog életük legyen ezen a földön. De ehhez a munkához

türelem kell, gyors eredményeket itt nem lehet elérni. Viszont ami Orosházán egyszerű, hogy el tudjuk kísérni a gyerekeket 3-tól egészen 18 éves korig, így megadatik számunkra 15 év, hogy elérjük őket ezekkel a kincsekkel, ami már hozhat gyümölcsöket.

A titok: mindig meg kell fiatalodni

Ördög Endre igazgatólelkész ilyen gyümölcsöknek érzi azt, ha a kikerülő ifjúság lelkében és hitében megalapozott, és megtalálja a helyét valahol. Egy olyan közösségben, amelyik tényleg igazi értékteremtő, s nem a korszellemnek hódol be, hanem időtálló módon tud gondolkodni és cselekedni. Ezeket az értékeket azonban modernül és fiatalosan kell átadni: – Pont a gyerekek jelenléte, ami megköveteli, hogy ne zárkózzunk be régi klisékbe, évszázados tradíciókba, hanem a forma, amin keresztül ezeket a maradandó értékeket közvetítjük, az legyen fiatalos, az legyen szívhez szóló, az legyen családi. Miattuk nem lehet valami nagyon felnőttes, nagyon komoly, nagyon régies hangot megütni, miattuk mindig meg kell fiatalodni.

Ezt a szolgálatot méltatta Fehér Borbála

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

la, az iskola jelenlegi igazgatója is, aki úgy fogalmazott: nem köszönteni, hanem köszönni érkezett. Hálás mindazért a munkáért, amit az iskola munkatársai a gyermekekért végeznek, hogy a Teremtő társaként részt vesznek a világ továbbteremtésében.

Székács gála

Az istentiszteletet követően a meghívottak és a tantestület tagjai az iskolába vonultak át. Itt folytatódott az ünnep kötetlenebb formában. A közös ebéd után a találkozások, a baráti beszélgetések, az emlékek felidézése következhetett.

Az iskolát a nevelők és a diákok ünnepi díszbe öltöztették. A betonkerítés szürkéségét a gyerekek színes tenyérlenomatai tüntették el, közepén a 20-as számmal, amelyet a tanítók, tanárok kezei formáztak meg.

Délután 3 órakor kezdődött a hagyományos Székács gála. Az első ilyen rendezvény 2011-ben volt. Azóta minden esztendőben a névadónkra emlékezve a Székácsnapok záróeseménye a gála. Az idén a 20.

születésnapunkhoz kapcsolódóan került megrendezésre.

Székács József nevét viselő intézményünk (óvodánk és iskolánk) nemes feladatának tekinti a tehetségfejlesztést, hiszen ez az evangélikus egyház életében is több évszázados hagyomány.

A tehetséget régen gyakorta nevezték talentumnak, mely eredetileg egy, a Közel-Keleten használatos pénzérme neve volt. Átvitt jelentése bibliai eredetű, s az Újszövetségből származik, a talentumokról szóló példabeszédből (Mt 25,14–30).

Krisztus Urunk talentumokról szóló példázata a sáfárkodás felelősségére irányítja figyelmünket: igen nemes tanári feladat annak felismerése, hogy neveltjeink mire kaptak talentumot, és megértetni velük azt, hogy a tehetség nem érdem, hanem ajándék. Olyan, ami kötelez: becsületes munkára, tisztességes tanulásra, igényességre.

Köszönet minden diáknak, hogy vállalták a fellépést, a tanárkollégáknak pedig a felkészítést, mely arra irányul, hogy a növendékek találják meg az utat, feladatot, amit Isten szán nekik, és teljesítsék be azt.

A több mint 2 órás műsorban 19 produkcióban gyönyörködhetek az érdeklődők. Felléptek szavalók, népdaléneklők, néptáncosok, hangszeren játszó, színjátkosok, jelelők, énekkarosok. Bemutakoztak az angol szakkörösök és a nivócsoportos angolok kedvenc dalaikkal. A fináléban az iskola és gyülekezet zenekara, a Voice of the Glory szólaltatott meg ifjúsági éneket. A jubileumi napot Ördög Endre igazgatólélekész köszöntőbeszéde zárta.

Ballagás: a köszönet és a hálaadás ünnepe

2016. április 30-án 36 diák számára a felcsendült harangszó nem egyszerűen a ballagás kezdetét jelentette, hanem azt, hogy középiskolás éveik végéhez értek, hétfőn elkezdődnek az írásbeli érettségi vizsgák és ezzel véget ér a gyermekkor.

Szép hagyomány, hogy az itt maradó diákok nevében a 11. évfolyam tanulói búcsúztak, a beszédet az évfolyam közös gitáros éneke zárta. A végzősök ajándékot is kaptak az iskolától: evangélikusságunk jelképét, a Luther-rózsát, kítűző formájában.

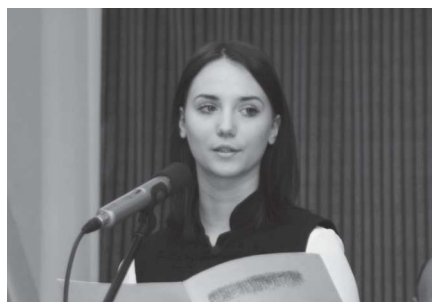
Az iskola nevében Fehér Borbála igazgató búcsúzott el az idei végzősöktől. Beszédének alap gondolata – melynek részletei az alábbiakban olvashatók – a hálaadás volt:

„A ballagás szép lehetősége egy közösségnek, hogy hálát adjunk a megmérettetésük előtt álló fiatalokért, a szülők, tanárok közösségéért, valamint célokat tűzzünk ki magunk elé, s mindehhez együtt kérjük Isten gazdag áldását.

Szívünkben hálával jöttünk ma ide, hiszen amire vártunk, amiért küzdöttünk,

dolgoztunk, végre elérkeztünk. Megértjük és elértük, hogy végzőseink megszerezték a középiskolai bizonyítványukat, elkezdhetik az érettségi vizsgákat és elindulhatnak választott céljaik felé. A többes szám használata nem véletlen: tanár, diák, szülő közös munkálkodásának eredménye, hogy a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium 20. évében, az iskola történetének 13. ballagásán két végzős osztály diákjai búcsúznak az alma matertől.

A legjelentősebb élmények minden bizonnyal az osztályközösséghez fűződnek. De úgy gondolom, hogy az iskolaközösség, a Székács-hoz való tartozás érzése hasonló

módon meghatározó volt számotokra. Adjunk hát hálát Istennek azért is, hogy egybegyűjtött, s négy, hat vagy többeket tizenkét esztendőre egymás útítársául rendelt: a diáknak a tanárt, a tanárnak a diákot. Adjunk hálát azért is, hogy itt emberséges, szeretetteljes kötődés kapcsolta a tanárt a diákjához, diákot tanárhoz, amelyben sokszor a megbocsátás, belátás kerekedett felül [...]

Weöres Sándor sorai fogadtak, valahányszor beléptem a 12/4 termébe: »Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.«

Jó volt szembesülnöm hetente azzal, hogy van még feljebb, és a lehetőség is adott, hiszen bennem rejlik a feljebb jutás eszköze, a létra, az a »létra«, amely bennem összeköti a földet az éggel, és az eget a földdel. Csak azt sajnálom, hogy nem a szemközti falra festettétek, akkor mindig a szemetek előtt lett volna. Ennek híján mi, a tanítóitok hangosítottuk ki naponta: nincs lehetetlen, de kell az elszántság, az akarat, a kitarítás egy cél eléréséhez.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Az osztályfőnökök szerint összetartó közösség vagytok. Ágoston Zita, Éliás Róbert, Fáber Győző, Király Sára, Kotolák Anita, Nagy András, Nagy Márk, Virovecz Enikő az osztályért, iskoláért végeztek jelentős munkát. Jakabovics Réka, Ágoston Zita, Király Sára és Gajdács Lilla szorgalmasan készülnek a továbbtanulásra, az év végi eredményük is biztató. S amiért mindannyiótoknak jár a köszönet: a szalagavató árnyai, amelyek mögött ti álltatok.

A 12/6 osztálytermének falán időrendben kitéve, kéz- és lábnyomaitokkal övezett fényképek segítségével könnyen felidézhető a hat esztendő minden történése. A képeket nézve igazolódik a mondás: »Az életet nem azok a napok jelentik, amelyek elmúltak, hanem azok, amelyekre emlékezünk.« (Pjotr Pavlenko) Van mire, lesz mire emlékeznetek, hiszen eseménydúsak voltak a középiskolás évek.

Így emlékeztet az ACSI, a Keresztyén Iskolák Nemzetközi Szövetsége diákvezető-képző konferenciája, amelyen az angoltudásotoknak köszönhetően részt vehettek néhányan. Ebben a tanévben Horváth Csaba már mint a szervezésbe segítő kapott meghívást, és számítanak rá a jövőben is.

Ágoston Bernadett helyesírási versenyeken ért el helyezéseket és Gyurcsik Dórával közösen a diákönkormányzatban képviselte a többieket.

Dóra és Jakó Laura szavalóversenyeken szerepeltek eredményesen, láthattuk-hallhattuk őket az iskolai megemlékező műsorokban is. Laura jeles eseményeink konferenciáját is szívesen vállalta.

Ugyanezt tette Kis Ákos, aki műsorközlőként határozott fellépésével vonta magára a vendégek figyelmét a szalagavatáson, emellett az iskolai és városi megemlékezések műsorában is szívesen vállalt szerepet.

Veres Bencének 12 esztendőn át kitűnő

„Nekem ne mondd, hogy határ az égbolt, miközben lábnyomok vannak a Holdon” – hangzik az idézet, mellyel most Önökhöz szólok, és amellyel az érettségiző diákok nevében kívánok elbúcsúzni a Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnáziumtól. Vajon ez az idézet hány embert készítet arra, hogy elgondolkojon a saját holdjain? Talán sokszor észre sem akarjuk venni vagy elfelejtjük, hogy van egy holdunk: vannak álmaink és vágyaink.

Tisztelt Igazgatóasszony, Tanáraink, Drága Szüleink, Kedves Vendégeink, Diáktársaim! Mi, végzősök hittel, reménnyel léptük át minden nap az iskola kapuját. Hogy miért? A válasz egyszerű: mert el akartunk jutni a holdra... mert mindig is volt egy holdunk. Egy sajátunk, amely csak nekünk fontos, amelyről talán mások nem is tudnak, hiszen nem is kell, hogy tudjanak. Ez a hold napról napra változhat, formálódhat: néha egy kiadós alvás képében jelenik meg, olykor pedig életünket meghatározó eseményeket jelent. Vannak közöttünk, akik 12, 6 vagy 4 évvel ezelőtt választottak egy holdat... most pedig itt állunk Önök előtt, és büszkén elmondhatjuk, hogy sikerült elérni az egyik fő célunkat.

Általában több cél is lebeg a szemünk előtt. Célunk volt, hogy székcácsi gimnazisták lehessünk. Boldogok vagyunk, hogy az itt eltöltött évek, az iskola falai között megszerzett tudás, az élmények sokasága, a tanáraink embersége, szeretete elegendő életerőt adott nekünk a mindennapokban való helytálláshoz. S még boldogabbak leszünk, ha az érettségi után sikerül felvételt nyerünk abba az iskolába, amelyről mindig is álmodtunk... és hiszünk benne, hogy megtaláljuk a saját utunkat.

Bár vidéken élünk, egy kisvárosban, de a gimnáziumunktól megkaptuk mindazt, amire szükségünk volt. Mert két dolgot adhat egy jó iskola: gyökeret és szárnyakat. Gyökeret, mely táplál, biztonságot ad, és szárnyakat, melyek messzire juttatnak el. S legfőképp hitet kaptunk, hogy Isten vezetésével bármire képesek vagyunk!

Kedves Igazgatóasszony és Kedves Tanáraink! Köszönjük... Azt hiszem, ez a legkevésbé... Az a munka, az a sok erőfeszítés, melyet Önök fektettek be – és még ma is fektetnek – a mi álmainkba... az egy kiegyenlíthetetlen számla. Soha nem fogjuk tudni viszonzni, és ezúton szeretnénk megköszönni a rengeteg szeretetet és tudást, amelyet kaptunk.

Drága Szüleink! Hála nekik vagyunk a féltő gondoskodásért, támogatásért, és azért, hogy hittek bennünk. Most kezdődik igazán az életünk, de ezután is szükségünk lesz a tanácsaikra. Köszönjük, hogy mindig mellettünk álltak!

Itt maradót Diáktársaim! Ti pedig „legyetek jók, ha tudtok”! Kedvenc idézetem végzős társaimnak ajánlom: „Minden dalnak van egy vége, egy utolsó hangjegye, minden dal véget ér, de ettől még élvezheted a zenét. Nézd, ahogy a gondolatok szavakká válnak, a szavak tettek, a tettek szokásokká, a szokások jellemvonássá, és a jellem sorssá válik.” Ez a mi utunk! Köszönöm, hogy meghallgattak!

[A búcsúbeszédet elmondta: Jakó Laura 12/6]

volt a bizonyítványa, több tantestületi dícsérettel jutalmaztuk teljesítményét. A gimnáziumi évek alatt számtalan versenyen vett részt, és szinte mindig kiváló eredménnyel tért haza. (Curie kémia emlékverseny, Szent-Györgyi Albert természettudományi verseny). Legkiemelkedőbb eredményei az Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny országos döntőjében születnek kémiaiából és biológiából. Az idei biológia 27. és kémia 21. helyezése sikeres életutat sugall. Szeretettel gratulálunk [...]

Születekkel együtt nagyon szeretnénk,

ha mindenki az elképzelése szerint folytathatná életútját. Ezért vállaltak eddig is áldozatot ők, ezért dolgoztatok ti is, és ezért fáradtunk mi, pedagógusok is. Megköszönöm a tantestületnek, az iskola valamennyi dolgozójának odaadott munkáját. Külön köszönettel tartozom az osztályfőnököknek: Schmittinger Anikó tanárnőnek és Fazekas András tanár úrnak. Azért, mert érdekeitek messzemenően szem előtt tartva töltötték be osztályfőnöki hivatásukat.”

A beszéd Szent-Györgyi Albert idézettel

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Elhívás új reményekkel

„Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. [Róm 8,30]

A 2012/2013-as nevelési év nagy változást hozott óvodánk életébe. A csoportbontások és a törvényi változások eredményeként mi indíthattuk el az első tiszta mini csoportot. A többségében 2,5 éves kicsik törekénységére, esendőségére mi is rácsodálkoztunk. Védtelenségük ébresztett rá bennünket arra, hogy pedagógusi mivoltunk mellett anyapótló szerepet kell betöltenünk köztük. A kezdeti alacsony létszám lehetővé tette a családi hangulat kialakítását. Sikeresen megalapoztuk biztonságérzetüket, formáltuk szeretetkapcsolataikat, és közben következetesen szoktattuk őket a közösségi élet szabályaihoz.

Óriási lehetőségnek éreztük, hogy lelki életüket gazdagíthattuk az eddig számukra ismeretlen reggeli gyertyagyújtásokkal. Rövid történetekből, beszélgetésekből ismerkedhettek Jézussal. Sok-sok imádságot hallottunk tőlük, amikbe igyekeztünk belefoglalni a hozzájuk közel álló személyeket, eseményeket. Érdeklődő, nyitott, tiszta gyermeki szívvel élték meg ezeket a percek. Társas kapcsolataik alakításakor személyes példaadással alapoztuk meg náluk a keresztyén értékrendet. A gyermekek egészse-

ges személyiségfejlődése érdekében a családokkal szorosan együttműködtünk. Ennek pozitív hatását folyamatosan éreztük.

A rákövetkező nevelési évben újonnan érkező kisgyerekek ebbe a derűs, kiegyensúlyozott szeretetközösségbe kerülhettek. Beilleszkedésük épp ezért szinte észrevétlen volt, hiszen társaiktól leshették el a játékok és a különböző tevékenységek széles tárházát. Teljes odaadással segítettük őket abban, hogy teljesséjének és fejlődjenek nap mint nap. Örömmel tapasztaltuk, hogy az óvodai tevékenységekben egyre bátrabban vettek részt, így közvetlen tapasztalatokat szereztek az őket körülvevő világról. Ismereteiket gazdagítottuk a komplex témafeldolgozásainkkal, napi meséléssel, verseléssel, mondókázással és énekléssel.

Kiscsoportban már várakozással tekintettek a reggeli áhítatokra és a hittanfoglalkozásokra. Az Eszterke néniből áradó nyugalom jó hatással volt gyermeink lelki fejlődésére. A bibliai történetek feldolgozását interaktív módon (báb segítségével) tette vonzóvá kicsinyeink számára. Beszédessé gyermekeinknek a nap minden szakában rendelkezésére álltunk egyéni élményeik, tapasztalataik meghallgatására. Megtiszteltük őket figyelmünkkel, és kommunikációjuk fejlesztése érdekében életkoruknak megfelelő anyanyelvi játékokat és irodalmi műveket választottunk nekik. Nevelőmunkánk során folyamatosan részesei lehettünk

gyermeink értelmi képességének kibontakozásában, gazdagodásában. A szülők is meggyőződhetnek erről a nyílt napok, valamint különböző szereplések alkalmával.

Töretlen fejlődésük érdekében középső csoporttól együtt dolgoztunk intézményünk pszichológusával Pesics Zsuzsannával. Egyéni és mikrocsoportos fejlesztéseket az általa felmért részterületek eredménye alapján végeztük a nevelési év folyamán. A szülőket pszichológus kollégánkkal együtt folyamatosan tájékoztattuk gyermekeik teljesítményéről. Napi beszélgetések, fogadóórák és szülői értekezletek alkalmával szerezhettek tudomást ezekről az eredményekről. Ebben a nevelési évben újdonság volt gyermeink számára, hogy a meséket, bibliai történeteket dramatizálhatták. Eközben igen jó alkalom nyílt emlékezetük, figyelmük, gondolkodásuk és kommunikációs képességeik felmérésére és fejlesztésére. Élményt jelentett gyermekeinknek, hogy az asztali áldást naponta többször énekes formában gyakorolhatták. Célul tűztük ki, hogy középső csoport végére minden kisgyermekünk önállóan tudja elmondani az Úrtól tanult imádságot, a miatyánkot. Ezek a vallásos élmények hozzásegítették gyermekeinket ahhoz, hogy a későbbiekben keresztyén emberként biztos alapra építkezzenek.

Mivel gyermeink többsége már negyedik éve óvodás, ezért az elmúlt évekre építkezve az iskola-előkészítést tudatos pedagógiai munkával építettük fel. Különös gondnal ügyeltünk arra, hogy testi, lelki és szellemi fejlődésük egészséges összhangban maradjon. A szabad játék, a friss levegőn való tartózkodás naponta biztosítva volt számukra, hiszen ennek a korosztálynak lételemme a felszabadult, örömteli mozgás.

„A tied akarok lenni, Jézusom, és mindig megmaradni szolgálatodban. Semmi sem szakíthat el engem tőled, utadon haladok. Életemnek célt adtál, lelkemnek erőt, ahogy a szőlővesszőt élteti a szőlőtő.” [Philipp Spitta]

SZEMENYEI MAGDOLNA
óvodapedagógus

GAVALLÉRNÉ KOSZORÚS ÉVA
óvodapedagógus, presbíter

☞ zárult, amely akár a további élet programjává is szolgálhat:

„Uram! Azzal dicsérlek, hogy szebbé teszem a Teremtés rám eső zugát,
Hogy fénnel, meleggel, jóakarattal és örömmel töltöm meg világomat.

Uram! Tisztítsd meg szívemet, emeld magadhoz szellememet, hogy testvéreimnek testvére lehessek.

Uram! Ne hagyd, hogy leromboljam az élet templomát.

Engedd, hogy hasznomra váljék a tudás, hogy hasznossá lehessek általa.

Adj méltóságot napjaimnak.

Uram! Legyünk társak az alkotásban,
dolgozzunk tovább műved nyomán,
hogy bolygónk a bőség, a boldogság
és az összhang erős otthona legyen!”
[Psalmus Humanus – részletek]

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Csehi József

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Palotás Tamás és Éliás Henrietta leánya:

VIVIEN 2016. április 17.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉS (2016. március 17.–2016. április 20.)

Szilárdi Csaba Zoltán (85) · Dimák Mihály (83) · Ravasz Mihályné (Mocsári Mária 82) · Csizmadia Zoltánné (Bazsali Irén 88) · Páli Mihály Kálmánné (Sin Magdolna Lídia 85) · Kása József (58) · özv. Ravasz Imréné (Mórocz Etelka 88) · Kurai Jánosné (Kersmájer Julianna 89) · Verasztó Józsefné (Horváth Terézia Gizella 86) · Bérczes Elemérné (Soós Anna 96) · Bozsek Endréné (Miszlai Margit 95) · Varga Lajosné (Kunos Mária 94) · Tóth István (82)

„A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ.” [1]n 2,17]

ADOMÁNYOK

AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2016. március 17.–2016. április 30.

özv. Csete Sándorné és családja	3000 Ft
dr. Pál Istvánné	3000 Ft
Horváth Kálmánné	2000 Ft
Pintér Ernőné	2000 Ft
Nagy Dénesné	2000 Ft
Pusztainé Nagy Erzsébet	1000 Ft
Héjjas Irén	2000 Ft
Dénes József és felesége	2000 Ft
Jankainé Zelenka Anikó	1000 Ft
Gombkötő Mihályné	2000 Ft
Boros Zsuzsanna	2000 Ft
Tóth Csaba és felesége	5000 Ft
Zsíros Ibolya	2000 Ft
Sonkolyos Ibolya	1000 Ft
Szokodi László	1000 Ft
Nemes Endréné	1000 Ft
Bakos Józsefné	1000 Ft
Kissné Betkó Katalin	3000 Ft
Csizmadia Ferenc és felesége	2000 Ft
Csmela Józsefné	2000 Ft
Schmieder Józsefné (Hidas)	2000 Ft
Gyarmati István	2000 Ft
Megyik Sándorné	1000 Ft
Név nélkül, de Istennél tudva lévő 4 testvér	22 000 Ft

A GYÓRY VILMOS EVANGÉLIKUS SZERETETSZOLGÁLAT

idős vagy megromlott egészségi állapotú, rászoruló orosházi lakosoknak (felekezeti, világnézeti hovatartozástól függetlenül)

felajánlja hétköznapi étkeztetési szolgáltatását,

elvitteles vagy kiszállítós formában. Ennek díja kiszállítással **680 Ft/adag**, melyből a szeretetszolgálat a kiszállítási díját (55 Ft) átvállalja, így egy adag ebéd 625 Ft. Szociális helyzettől függően a díj egyéni megállapodással csökkenthető. Az igényt bejelenteni személyesen a szeretetszolgálatnál (Thék Endre u. 2.), vagy telefonon (a 06 68/412-402-es, illetve a 06 20/770-0456-os számon) lehet.

HALLHATÓ IGE

Vasárnapi istentiszteleteink igehirdetéseit a kedves testvérek hétről hétre meghallgathatják az interneten is, a következő honlapcímen:

oroshaza.lutheran.hu

Igehirdetéseink 2008. augusztus 31. óta mindig felkerülnek a világhálóra, így rendszeres a közkinccsé tételük. Isten áldása legyen minden alkalmon, ahol az Ő igéje hangzik. Hisszük a próféta tanítást, hogy: „...az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” [Ézs 55,11]

OROSHÁZI HARANGSZÓ

újságunk
az interneten is megtalálható!

<http://oroshaza.lutheran.hu/harangszo>